தரக்கட்டுப்பாடும் திருக்குறளும்

புலவர் இரா. இளங்குமரன்

கழக வெளியீடு

★ Dr. T. M. M. LIBRARY ★
MADURAI-625 021.
MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY

தரக்கட்டுப்பாடும் திருக்குறளும்

இரா. இளங்குமரன்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
154, டி.டி.கே. சாலை, சென்னை - 18.

© இராமு இளங்குமரன் (1930)

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTHA
WORKS PUBLISHING SOCIETY, TIN., LTD.

கழக வெளியீடு : 1932.

பதி 1 : மார்ச் 1994

O, IC5 : G
N 94

**THARAKKATTUPPADUM
THIRUKKURALUM**

ஈஸ்வர் லேசர், சென்னை - 18
அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 108.

DR. T.P.M. LIBRARY
MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY
MADURAI-625 021.

உள்ளுறை

பக்கம்

நூல் வருமுறை v

தரக்கட்டுப்பாடும் திருக்குறளும் ix

துறைச் செய்தி xvii

1. திருக்குறளில் தொழில் தரமும் உறவும் 1

2. திருக்குறளில் தொழில் தரம் 25

3. திருக்குறளில் தொழில் உறவு 37

நூல் வருமுறை

தரம் என்பது பலர் விருப்பத்திற்கும் உரிய பொதுப் பொருள். புவியீர்ப்பு என்பது உலகு தோன்றிய நாள் தொட்டே இருப்பினும், நியூட்டனாரால் எப்படி மெய்ப்பிக்கப்பட்டுப் பின்னே உணரப்பட்டதோ, அப்படியே மாந்தன் நுகர்வு என்று உண்டாயதோ அன்றே அமைந்து கிடந்தது தரம்.

தக்கதைத் தெரிந்து துய்க்க மாந்தன் மட்டுமல்லன்; அவனிற் குறைந்த அறிவுடைய உயிரிகளும் கண்டு கொண்டுள்ளன. அவை, விரும்பித் துய்ப்பன, கொள்ளாமல் தள்ளுவன - என்பவை, தரங்கண்ட தகுதியால் உண்டாவனவாம்.

பானை வனையத் தொடங்கிய மாந்தன், தக்க மண்ணைத் தெரிந்தான்; அதனையும் குழைத்தும் மிதித்தும் அடைந்தும் பதனேற்றினான். ஆயினும். சுட்டால் அன்றிக் கெட்டித் தன்மை அமையாது எனக் கண்டான். சுடுதலிலும் ஓரளவீடு வேண்டுமென உணர்ந்தான். குறைவெப்பு கரைவுக்கும், நிறை வெப்பு கிட்டமாகிப் போதற்கும் இடமாமெனப் பட்டறிவால் உணர்ந்து சமன்பாட்டு வெப்பைப் பயன்படுத்தினான். வாழ்நாள் பொருள்களோடு வாழ்வு முடிந்த பின்னரும் பயனாம் முதுமக்கள் தாழிக்கும் அச்சுடுமண் தாழிகளைப் பயன்படுத்தினான். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட முதுமக்கட்டாழிகளையும் அகழ்வாய்வு கண்டிருத்தல் அத்தொன் மாந்தன் உருவாக்கத்திலேயே 'தரம்' இருந்தது என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

சிற்றன்ன வாயில் ஓவியங்கள் எத்தனை நூற்றாண்டுகள் ஆகியும் தம் வண்ணம் குலையாமல் காட்டுவதைக் காண்போர் அதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட வண்ணக் கலவையின் தரமேம்பாட்டை உணராமல் போகார். இன்று வாங்கிய சீலையை நீரில் தோய்க்க, அது ஒன்றுக்கு முக்காலாய்ச் சுருங்கிப் போகவும், துணி கையோடு வர வண்ணம் நீரோடு போகக் காண்பார் சிற்றன்ன வாயில் வண்ணச் சிறப்பை எண்ணித் திளைப்பார்.

பொருளில் தரம் கண்டு, அதற்கு அடையாளமும் செய்து வைக்கும் அரசு நடைமுறை மிக முற்படவே இருந்தது. அதற்கு ஆணி முத்து, ஆணிப் பொன் என்பவை சான்றாம்.

தரமிக்கது என்பதற்கு உரையாணி யிட்டு வைக்கப்பட்டவையே அவையாம்.

தங்கத்திற்கு மாற்றுக் கண்டு விலைமதிக்கப்பட்டமை 'உரைகல்' எனப்படும் 'கட்டளைக் கல்' கொண்டு தெளியலாம்.

வயிரங்களின் தரம் நன்கு மதிக்கப்பட்டமை நூல்களால் அறிய வருகின்றது அவற்றை ஆராயவல்லார் 'நோட்டகர்' எனப்பட்டனர் 'காகபாதம்' 'கிளிச்சிறை' என்பன வெல்லாம் வயிரக் குற்றம், பொன்வகை என அறிய வருவதால் தரப்பாடு இருந்தமை அறியவரும். 'புலிபொறித்துப் புறம்போக்கிய' வெளி நாட்டு வணிகச் செய்தியைப் பட்டினப்பாலை பகர்கின்றது. "கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப்பல பொதி" என்பதும் அறிய வருகின்றது. இவற்றால் அரசு முத்திரை இடப்பட்டதும், அளவிடப் பட்டதுமாம் செய்திகளை உணரலாம். 'கண்திரள் நோன்காழ்' எனப் படைக்கருவிகளின் பிடி கூறப்படுவதால் அதன் தரப்பாடு புலப்படும்.

இஞ்சி என்பது மதில்; அது செம்புருக்கு நீர் விட்டுச் செய்யப்பட்டதை உரைக்கும் சொல்லாகும்.

கடுக்காய்ச்சாறு, தான்றிக்காய்ச்சாறு, பனஞ்சாறு முதலியவை கலந்து உறுதியாக்கப்பட்ட அரைவைச் சுண்ணத்தால் எழுப்பப்பட்ட மதில், பகைவரால் அழிக்க முடியாத திண்மையுடன் விளங்கியமையால் கன்னி மதில் எனவும், மதிற் குமரி எனவும் வழங்கப்பட்டமை புறத்திணைச் செய்தி.

ஒரு நாளைக்கு எட்டுத் தேர்களைச் செய்ய வல்ல தேர்ச்சி 'யாளன் ஒருவன், ஒரு திங்கள் முயன்று ஒரே ஒரு கால் (சக்கரம்) செய்தால் அஃது எப்படி உறுதியாக இருக்குமோ அப்படிப்பட்ட உறுதி எனப் புறநானூற்றில் வரும் செய்தி தரமேம்பாட்டை இனிதின் உணர்த்தும்

பாலாடை அன்ன நூலாடை, இழை மருங்கறியா நுழைநூற் கலிங்கம், நோக்கு நுழை கல்லா நுண்பூங்கலிங்கம் இன்ன பல ஆட்சிகளால் நெசவுத் தொழில் தரப்பாடு எளிதில் விளக்கமாம்.

தரமேம்பாடு குறித்த தமிழிலக்கியச் செய்திகளைத் தொகுப்பின் ஒரு பெருநூலாம் தகையதாம். இவண், திருக்குறள் ஒன்றனையே முன் வைத்து இந்த ஆய்வு செய்யப்பட்டதாம்.

பண்டிருந்தே கண்டு வரும் 'தரம்' ஓரியக்கமாகத் 'தரக்குழு' எனவும், 'தரமேம்பாட்டுக்குழு' எனவும் (Quality Circle) கண்டு வளர்க்கப்பட்டது சப்பான் நாட்டிலேயே ஆகும். அதனைக் கண்ட அறிஞர் இசிகாவோ என்பார். ஆண்டு 1962.

சப்பான் நாட்டுக்கு மட்டுமே இக் கொள்கை பொருந்தும் என்ற நிலைமை மாறி, 'உலகப் பொதுக் கொள்கையாம் தகுதியது இது' என வளர்ந்த நிலையில், இந்திய அரசு முதன்முதலில் ஐதராபாத்தில் பாரத கனரகத் தொழிற்சாலையில் (BHEL) இந்த ஆய்வுக்குழுவைத் தொடங்கியது. இதன் தலைமை அலுவலகம் செகந்தரா பாத்தில் இயங்கி வருகின்றது.

நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி நிறுவனத்தில் தரமேம் பாட்டுக் குழுமம் 1986இல் தொடங்கியது. அது பலப்பல குழுக்களை உருவாக்கித், தக்க அலுவலர்களைக் கொண்டு பயிற்சி தருகின்றது உயர்மட்டக் குழுக்களை அமைத்துச் செயற் பாட்டு ஆய்வும் மேற் கொள்கின்றது. பல்வேறு நிறுவனங்களில், இக்குழு செயல்படும் வகையை ஆய்ந்தும் வருகின்றது. வெளிநாட்டு நிறுவனங்களில் உள்ள குழுக்களொடும் தொடர் பும் கொண்டு வருகின்றது (நெய்வேலி - பழுப்பு நிலக்கரி தரமேம்பாட்டுக் குழும்பு வெளியீடுகள்). இதன் தொடக்க நிறுவனரும் இயக்குநரும் திரு நாராயணர் ஆவர்.

நெய்வேலி உலகத்தமிழ்க் கழக ஏற்பாட்டில் திருவள்ளுவர் கோட்டத் தொடர் பொழிவுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பால், நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி நிறுவனப் பயிற்சி வளாகத்தில் 'திருக்குறளும் தரமேம்பாடும்' என்னும் தலைப்பில் யான் பொழிவு செய்ய வாய்த்தது. அதனைத் தூண்டியவர் செயற்

பொறிஞர் திரு.மு. அறவாழியார். அதனைத் துலங்கச் செய்தவர் பயிற்சி வளாகத் துணைத் தலைமைப் பொறிஞர் திரு பி.சுப்பிரமணியனார். அப்பொழிவு 4.10.93 இல் நிகழ்ந்தது.

அப்பொழிவுச் செய்திகள் அவையோர் உளங்கொள உவப்பாயின. அதனால் 'திருக்குறளில் தொழில் தரமும் உறவும்' என்னும் தலைப்பில் விரிவான முழுநாள் பொழிவொன்று செய்தல் வேண்டுமென்னும் வேண்டுகை வெளிப்பட்டது. அப்பொழிவை 25 11.93இல் (முற்பகல் 9.30 - 1.00; பிற்பகல் 2.00 - 5.00) நிகழ்த்துவது எனவும் முடிவாயிற்று.

காலம் கடந்த, இடங்கடந்த பொதுமைத் திருக்குறளில் புதையுண்டு கிடக்கும் பொருள்களைத் துறைதோறும் அகழ்ந் தெடுத்துத் தரவல்ல பெருமக்கள், திருக்குறளில் பொருளியல், திருக்குறளில் சட்ட இயல், திருக்குறளில் அறிவியல் என நூல்கள் கண்டு வருகின்றனர் அவ்வகையில் 'திருக்குறளில் தொழில் தரமும் உறவும்' என்னும் புதுப்பார்வையில் காணப்பட்ட நூல் இதுவாகும்.

இந்நூல் உருவாக்கத் திட்டம் என்னுள் எழுந்தது எதனால்? நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி நிறுவனத் தரமேம் பாட்டுக்குழுமத்தின் பொழிவு ஏற்பாட்டால் தானே! ஆதலால், இப்புத்தம் புதுத் துறையில் திருக்குறளை நோக்க வைத்த அக்குழுமத்தினர் அனைவர்க்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியன்.

நூல் எழுத்துருவில் கிளர்ந்தாலும் அச்சுருக் கொண் டால்தானே பயன் பழ மரமாய்ப் பலர்க்கும் பயன்படும். அதனை ஆர்வத்தால் செய்து புத்தம் புதுத் துறைப் பார்வையில் புகழ்க் குறளை உலா வர விடுபவர்கள் கழக ஆட்சியாளர் மேதகு இரா. முத்துக்குமாரசாமி அவர்களாவர். அவர்களுக்கும் கழகத்திற்கும் என்றும் போல் இனிய நன்றியன்.

திருவள்ளுவர் தவச்சாலை,
அல்லூர்,
திருச்சி மாவட்டம்
620101.

தமிழ்த் தொண்டன்,
இரா. இளங்குமரன்

தரக்கட்டுப்பாடும் திருக்குறளும்

தரம் :

நமக்குத் தேவையான ஒரு பொருளை வாங்கப் போகிறோம். அங்காடியில் உள்ள கடைகளையெல்லாம் கருதி, ஒரு கடைக்குள் புகுகின்றோம். நாம் விரும்பிய பொருளை அங்கேயே வாங்கி விடுவதில்லை. நான்கு கடைகள் பார்க்கி றோம். அக்கடைகளிலும், எடுத்துத் தந்த பொருளையும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு வாங்கி விடுவதில்லை. தட்டிக் கொட்டி, உருட்டிப் புரட்டி, முழுப்பார்வை பார்த்துப் பின்னர்த் தனித் தனிப் பகுதிப் பார்வை பார்த்து, நம்பொருள் நிலை, கலைநிலை ஆகியவற்றை அளவு கோலாக்கித் தெளிந்து, முடிவு செய்கிறோம். நமக்கு நல்ல நிறைவு தந்தால்தான் வாங்குவோமே அன்றி, 'ஏதோ ஒன்று' என வாங்க மாட்டோம்.

ஒரே ஒரு வேளை பயன்படுத்தும் பொருளானால் என்ன, காலமெல்லாம் வைத்துப் போற்றும் பொருளானால் என்ன, நாம் தரம் கருதாமல் வாங்கிவிடுவதில்லை. ஆதலால், தரம் என்பது ஒவ்வோர் தேவைக்கும் தேடுதற்கும் உரிய பொதுப் பார்வையது என்பது புலப்படும்.

எவரின் தேடுதற்குரிய தரத்தை, எவர் ஆக்கிச் சந்தைக்குக் கொண்டு வருகிறாரோ, அவர் பொருள்கள் சந்தையில் பெருந் தேவை யுடையவையாய் விலையாகின்றன. தரக்குறைவு உடையவையோ, 'கட்டுக் கிடை' யாய்ச் சீந்துவாரற்றுக் கிடக்கின்றன.

'ஏதோ ஒன்று இந்த நொடியே வாங்கியாக வேண்டும்; அதுவும் இந்தப் பொழுதுக்கு மட்டும் ஆவதுதானே என்னும்

பொருளையல்லாமல், நிலைத்த பயன்பாடுடைய எந்துப் பொருளையும் தரம்பாராமல் எவரும் வாங்கிவிடுவது இல்லை. ஆதலால், 'தரம் நிரந்தரம்' என வணிகர் விளம்பரமும், பொதுமக்கள் அல்லது நுகர்வோர் தேவையும் ஆயிற்றாம்.

தர உருவாக்கம் :

இனித் 'தரம்', பொருளுக்கு எப்படி வந்தது? எப்படி வரும்? பொருளை உருவாக்குபவர் உள்ளத்தில் தரம் இருந்தால் பொருளிலும் தரம் இருக்கும். ஆதலால், உருவாக்கப்படும் பொருளின் தரம் உருவாக்குபவர் உள்ளத்திலேயே கூடுகட்டி உறைகின்றதாம். இனி, உள்ளத்தில் தர நோக்கு இருந்தால் மட்டும் போதுமா? தர நோக்கு இருத்தலோடு செய்நேர்த்தியும் உருவாக்குபவர்க்கு இருத்தல் வேண்டும். செய்நேர்த்தியோடு 'கலைநயமும்' வேண்டும் என எண்ணத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டால், பொருளின் தரம் எல்லா நிலைகளிலும் சிறக்குமாம். அவை:

1. உருவாக்கும் பொருளின் 'தரம்' உருவாக்குபவர் 'உள்ளத்'திலேயே உள்ளது.
2. உருவாக்குவார் 'செய் நேர்த்தி' பொருளைத் தரப் படுத்துகிறது.
3. உருவாக்குவார் 'கலைநயம்' கவர்ச்சியைக் காட்டிக் கமழ் கின்றது. இம் மூன்றும் அமைந்த நிலை ஒரு பொருளின் தரமாகின்றது. இம்மூன்றும் அமையாமை ஒரு பொருளின் தரக் குறையும் தரக்கேடுமாகின்றது.

உள்ளம் :

தென்னை, பனை, ஈந்து ஆகியவற்றின் பாளையிலே இருந்து வழிவது ஒருவகை நீர்தான் அதனைக் 'கனிவு உள்ளம்' பதனீராக்கி நலம் செய்கின்றது. அதனை மற்றோர் 'காசுள்ளம்' கள்ளாக்கிக் குடி கெடுக்கின்றது (காசு - குற்றம்; பணம்) நலமாக்குவதும் குடி கெடுப்பதும், தென்னை பனை ஈந்துப் பாளைகளில் இல்லை. அவற்றின் பயன் கொள்ளும் உள்ளங் களிலேயே அவை இருந்தன என்பது புலப்படும்.

'அறிவு உள்ளம்' அணுவைக் கண்டது; ஆக்கப் பயன் பாட்டைக் கருதியே அதனைக் கண்டது. ஆனால், 'அழிவு உள்ளம்' என்ன செய்கிறது? அழிவுக்குப் பயன்படுத்துகிறது. அணுவில் ஆக்கமோ அழிவோ இல்லை. அதனைப் பயன்படுத்தும் உள்ளத்தில்தான் ஆக்கமும் அழிவும் உள்ளன. ஆதலால், ஒவ்வோர் உருவாக்கமும் உள்ளத்தின் சாயலில் உருவாகின்றது என்பது புலப்படும்.

செய் நேர்த்தி :

ஒரு விருந்து! அந்த விருந்தின் 'சமையல் சிறப்பு' இலையில் புலப்பட்டு விடும் 'செய்நேர்த்தி' யமைந்த விருந்தில், இலையில் ஒதுக்கும் பொருள் இல்லையாய் ஒழியும். செய்நேர்த்தி இல்லாச் சமையலில், இலையில் வைத்தது வைத்தபடி கிடந்து குப்பை யாய்க் குவியும்.

வாங்கப்பட்ட பொருளில் குறைவு இல்லை; ஆகிய செலவில் குறைவு இல்லை. செய்நேர்த்தி இல்லாமையால் அவை பாழாய்ப் போயின. செய் நேர்த்தியால் எவ்வளவு எளிய பொருளும் தரத்தில் உயர்ந்து விளங்குதலும், செய்நேர்த்தி இல்லாமையால் எவ்வளவு உயர்ந்த பொருளும் தாழ்ந்து போதலும் நாம் காண்பனவே.

கலை நயம் :

கால் மிதியாகக் கிடந்து தடுக்கிவிடும் கல், ஒரு கலை வல்லான் கண்பட்ட கை பட்ட - அளவில், எப்பேறு பெற்று விடுகின்றது! மிதிக்கப்பட்ட கல்லே அவன் கலைத் திறத்தால் மதிக்கப்பட்ட சிலையாகிச் சிறப்புறுவது நாம் காணாததா!

அறிவும் பண்பும் :

உள்ளம், செய்நேர்த்தி, கலைநயம் என்னும் மூன்றும் உருவாக்கப் பொருளின் தரத்தைத் தீர்மானிப்பவை என்பதை ஆய்ந்தோம். இம்மூன்றற்கும் அடிப்படையாய் - ஆணிவேராய் - இருக்கும் மாந்தர் நிலைமை எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்பதை 'மக்கட் பேறு' கூறும் போதே கூறுகிறார் திருவள்ளுவர்.

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற" (61)

"எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்" (62)

என்பன அவை. ஆதலால்,

1. அறிவறிந்த மக்கட் பிறப்பாக இருத்தல்
2. பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கட் பிறப்பாக இருத்தல் என்பவை மாநிலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனியவை என்றார் வள்ளுவர் *(68)*

ஒப்புரவு :

'ஆன்றோர்' 'சான்றோர்' என்பவற்றைப் பொதுமக்களும் அறிவர். புலமையாளரும் அறிவர். ஆன்றோர், அறிவறிந்தோர்; சான்றோர் பழிபிறங்காப் பண்பினர். நல்லறிவும் நற்பண்பும் உடையவரின் நயத்தக்க உருவாக்கம், தர மேம்பாடு மிக்கவையாகவே இருக்கும் என்பதை நம்பலாம். ஏனெனில், நல்லறிவும் நற்பண்பும் தரக்கேட்டை உருவாக்கத் தலைப்படா.

தம்மைப் போலவே பிறரையும் கருதிச் செயலாற்றச் செய்வது நல்லறிவு.

தம்மைப் போலவே பிறரும் நலம்பெற விழைந்து செயலாற்றுவது நற்பண்பு.

இவை பிறர் நலம் தம் நலம் என்னும் இரண்டையும் ஒப்புக் கொள்ளும் ஒப்புரவு கொண்டவை.

ஒப்புரவு உள்ளத்தின் உருவாக்கம், ஒரு நாளும்
குறைவும் கேடும் உடையதாக மாட்டா

"அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை"

"பிறர் துயரைத் தம் துயர்போல் கருதாது செயலாற்றும் அறிவு அறிவாகாது" என்றே தள்ளப்பட்டது, வள்ளுவப் பெருந்தகையால்!

தரமேம்பாடு :

இனித், தர மேம்பாட்டுக்கு வள்ளுவர் காட்டும் வழிகள் எவையேனும் உண்டா? என எண்ணலாம்.

வள்ளுவத்தின் ஒட்டு மொத்த ஊடகமே, "பிறர்க்கு மட்டு மன்று; பிறவுயிர்க்குத் தீமை செய்யாமை" என்பதேயாம். இந்நோக்கு இல்லாமல் எதனையும் சொல்லாப் பெரு நோன்பர் அவர். ஆதலால், எவ்வுயிர்க்கும் தீமையிலா நல்லாக்கமே வள்ளுவர் வழங்கும் ஆக்கமாம்.

இனம் :

ஓர் உருவாக்கத்தில் ஈடுபடுவார் ஓரினத்தராகத் திகழ வேண்டும் என்பது வள்ளுவர் உள்ளகம்.

இன் + அம் = இனம். தனக்கு இன்பம் செய்வதாக அமைந்தது எதுவோ அதுவே இனமாம்.

அவ்வினம், செவ்வினமாக அமைந்து அளவளாவிக் கடமை புரிந்தால் எத்தரமும் உருவாக்கத்தில் அமைதல் உறுதி"

"கரை இல்லாமல் ஏரி குளங்களில் நீரைத் தேக்க இயலாது. அதுபோல் அளவளாவுதல் இல்லாதவாழ்வில் ஒட்டுறவு இராது" என்பது திருக்குறள் (523)

அளவளாவுதல் என்பதே மனக்கலப்பில் உண்டாவது. மனக்கலப்பு, இருமையை ஒருமையாக்கிவிடும். இரண்டற்ற ஒன்றில் சிக்கல் தலைகாட்ட இயலாதே! அதனால், நினைத்தவை நினைத்தபடி நிறைவேறும் என்றார் திருவள்ளுவர்.

இனிய அளவளாவுதல், இரண்டற நிரந்துவிடுதல் ஆகிய இரண்டும் கூடிய இனத்தொடும் கலந்து பேசி உருவாக்கம்

புரிந்தால், அவ்வுருவாக்கத் தரம் மிக உயர்ந்ததாகவே இருக்கும். அதனால்,

"தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்கு
அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்" (462)

என்றார்.

தரஞ்சிறக்க வழிகள் :

செயல் சிறந்து தரஞ் சிறந்து விளங்க வழிவகைகளையும் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். அவை :

1. எந்தச் செயலில் ஈடுபட்டாயோ, அந்தச் செயலுக்குக் கேடான எதனையும் செய்யாதே (612)
2. எந்தச் செயலைச் செய்ய எடுத்துக் கொண்டாயோ அதனை அரைகுறையாகச் செய்யாதே (674)
3. செய்யும் செயலில் தேர்ச்சி மிக்கவர் நட்பை விடாதே (519)
4. தேர்ந்தோரினும் தேர்ந்தோர் உறவை மாறாமல் பற்றிக் கொள் (519)
5. செயலின் உட்கூறுகள் அனைத்தும் அறிந்தவன் செயல் திறத்தைப் போற்றிக் கொள். (677)
6. செயலில் ஈடுபட்டவர் அனைவரும் சுற்றமாகச் சுற்றிக் கொள்ளத்தக்க தலைமை அமைவதாக (574)
7. திறமிக்கோர் தகுதியை மதித்துத், தலைமை அறியச் செய்து சிறப்புறுத்து (665)
8. மாந்த நேயம் வேறு; தொழில் திறம் வேறு; தொழில் திறத்தை மதிப்பீடு செய்தலில் வரிசை அறிதல் முறையாகும் (528)
9. தக்காரை மதித்துத் தகவிலாரைத் தண்டித்தல் முறையான செயலாம் (540)

அதற்கென நாளும் பொழுதும், கண்காணிப்புத் தவறாமை வேண்டும் (520,553,1039)

10. தலைமைத் தகுதியே நிறுவனத் தகுதியாம் (547, 740, 750, 770)

நிறுவனச் சீர்மைக்கு உரியவை இவை என எண்ண வைக்கும் திருவள்ளுவர், இச்சீர்மை இல்லாக் கேட்டுக்கு வழியாவன இவை என்பதைச் சுட்டாமலும் விட்டார் அல்லர். அவற்றுள் சில:

1. செய்யத் தக்கதைச் செய்யாமை, செய்யத் தகாததைச் செய்தல் ஆகியன இருபால் கேடுகள் (466)
2. கால நீட்டிப்பு, மறதி, சோம்பல், நெட்டுறக்கம் என்பவை நாற்பெருங் கேடுகள் (605)
3. ஒன்றற்கு ஒன்று மாறான குழுக்கள், பாழ்படுத்தும் உட்பகைவர், இறையாண்மையை அழிக்கும் குறும்பர் ஆகியவர் நிறுவனக் கேடர். (735)
4. உரிய காலத்தில் உரிய வகையில் முயலாத முயற்சி, பின்னே பலர் நின்று முயன்றாலும் முடியாததேயாம் (468; 535)
5. தெளிவின்றி ஒருவனை நம்புதலும், நம்பியவன் மேல் ஐயப் படுதலும் நீங்காக் கேடுகள் (510)
6. கடுஞ்சொல், கடுமுகம், முறைகேடாம் தண்டனை என் பவை தலைமையைத் தகர்க்கும் தன்மைகள் (566, 567)

உழைப்பாளர் சிறப்பை உரைப்பதொரு குறளைச் சுட்டி அமைதல் சாலும். அது:

"இரவார் இரப்பார்க்குஒன்று ஈவர் கரவாது
கைசெய்தூண் மாலை யவர்" (1035)

உழவு என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ள இக்குறள் கையால் தொழில் புரியும் அனைவரையும் தழுவிக் கொள்ளும் கருத்தினதாம்.

வினைமேற் சென்ற தலைவன் அதனை இனிதாக முடித்து விரைவில் திரும்பிவருதலை விரும்பிய தலைவி,

"வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன் மனைகலந்து
மாலை அயர்கம் விருந்து" (1268)

என்று வாழ்த்தும் வாழ்த்தினைக் கூறி அமைவோம்.

துறைச்செய்தி

மேல்வரும் செய்திகளை அறிந்து கொள்ளுதல், இந் நூலைக் கற்றுப் பயன் கொள்வதற்குத் துணையாகும்.

1. 'தரக்கட்டுப்பாட்டுக் குழும்பு' என்றால் என்ன ?

ஒரே இடத்தில் ஒரே வகையான தொழில் புரிபவர் தாமாகவே தம்மிச்சையாக எவர் அதிகாரத்திற்கும் ஆட்படாமல் 4 பேர் முதல் 6 பேர் வரை சேர்ந்து குழுவாக அமைந்து, அக் குழுவின் தலைவரையும் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்து மேலாண்மை ஒப்புதலுடன் வேண்டும் போதுகளில் கூடித் தங்கள் தொழிற் பகுதிச் சிக்கல்களைத் தாங்களே தேர்ந்து தெளிந்து தீர்மானித்து மேலாண்மை இசைவுடன் நடைமுறைப்படுத்தும் தொழில் குழுவாகும்.

2. தரம் என்றால் என்ன ?

ஒரு தொழிலகம் தான் உருவாக்கும் பொருள்களை, நுகர்வோர் எதிர்பார்ப்புக்கும் நிறைவுக்கும் தேவைக்கும் தக்க வகையில் உருவாக்கித் தருவது தரம் ஆகும்.

நுகர்வோர் விரும்பாவிடின் உருவாக்கத்தால் பயன் உண்டாகாது. ஆதலால் நுகர்வோர் நிறைவே உருவாக்கத்தின் மூலமாகக் கொண்டு செயல்படுவதே தரம் ஆகும்.

தரம் ஒரு நிலைப்படுதல் இயலாது. நுகர்வோர் "இப்படி இருந்தால் இன்னும் நலமாம், பயனாம்" என, உருவாக்கத்தைப் பயன்படுத்தி வரும் நிலையில் எண்ணுவர். அவர் எண்ணத்தைக் கருதித்தக்க வகையில் வேண்டும் விரிவும் மாறுதலும் செய்து வருதலும் தரத்தொடு கூடியதேயாகும்.

3. **தரக்கட்டுப்பாட்டுக் குழும்பினால் தொழிலாளர்க்கு ஏற்படும் நன்மைகள் எவை?**

எடுத்த பணியில் முழுமையாக ஈடுபடும் எண்ணத்தைத் தூண்டி வளர்க்கும்.

தொழிலாளர் அலுவலர் மேலாண்மையர் இணைப்பு இயல்பாக உண்டாகிச் சிறக்கும்.

எண்ணும் ஆற்றலை ஊக்கிக் கண்டுபிடிப்பாளியாகத் தூண்டும்.

தனித் தனித் திறங்கள் சுடர்விட வாய்ப்பளிக்கும்.
தக்க மதிப்புரிமைக்கும் பரிசு பாராட்டுகளுக்கும் இடமாக்கும்.
வழிகாட்டும் தலைமை உருவாக உதவும்.

4. **தரக்கட்டுப்பாட்டுக் குழும்பினால் நிறுவனத்திற்கு உண்டாகும் நலங்கள் எவை?**

நுகர்வோர் விரும்பத்தக்க பொருள்கள் உருவாக்கப்படுதலால் அவை தேக்கமின்றி விலையாகி விடுகின்றன.

வாடிக்கையாளரைப் பெருக்கி வருவாயையும் பெருக்குவதால் தொழிலகத்தை விரிவாக்க உதவுகின்றது.

தொழிலக ஆட்சி ஒப்புரவுடனும் நெருங்குதலுடனும் இயல்பும் இனிமையும் உடையதாகி விடுகின்றது.

தொழிலகச் சேதமும் சிதைவும் குறைந்தும் இல்லாதும் போகின்றன.

பிற தொழிலகங்களின் முன்னேற்றத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்கின்றது.

5. **தரக்கட்டுப்பாட்டுக் குழும்புகள் தீர்க்கும் சிக்கல்கள் எவை?**

அ) தரம் : தவறான வேலைகளைக் குறைத்தல்
கழிவுகளைக் குறைத்தல்

நுகர்வோர் குறைகளைக் குறைத்தல்
நுகர்வோர்க்கு வேண்டும் சேவையை மிகுத்தல்.

ஆ) உருவாக்கச் செலவு :

மூலப்பொருள் வீணாதலைக் குறைத்தல்
தேய்மானச் செலவைக் குறைத்தல்

இ) உருவாக்கத்திறன்:

மாந்தரும் பொறிகளும் உருவாக்கும் திறனைப் பெருக்குதல்.
பொறிகளின் பழுதுபார்த்தல் பொழுதைக் குறைத்தல்

ஈ) பாதுகாப்பு :

பொறிகளைப் பாதுகாப்புடன் இயக்குதல்
தீய விளைவுகள் ஆகாமல் தடுத்தல்

உ) பணியை எளிமைப்படுத்துதல் :

கடினமான வேலையை எளிமையாக்கல்
குறித்த காலத்தில் குறித்த அளவில் முடித்தல்.

ஊ) சேவை :

நுகர்வோர் நிறைவுக்காகச் செயல்படுதல்
நுகர்வோர் எதிர்பார்ப்புகளை அறிந்து செயல்படுதல்

எ) மனவளம் :

இணைந்து பணிபுரிதல், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு கடனாற்றல், ஒருவர் சிக்கலை ஒருவர் தீர்க்க உதவுதல், பொது நலம் பெருகித் தம் நலம் தேய்தல், தமக்குத் தாமே உண்டாகும் நிறைவு என்பவை.

மேற்கோள் நூல் :

"தரக்குழுக்கள்-தத்துவமும் தொழில் நுட்பமும்"
பயிற்சிவளாகம்,
நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி நிறுவனம்,
நெய்வேலி-3.

திருக்குறளில்
தொழில் தரமும் உறவும்

இந்த ஆய்வு திருக்குறள் வழியது. இது மூன்று பகுதிகளையுடையது. அவை தொழில்; தொழில் தரம்; தொழில் உறவு என்பனவாம். எடுத்துக் கொண்ட பொருள்களின் மூல வைப்பகமாகவும் ஊடகமாகவும் இருப்பது திருக்குறள். ஒவ்வொரு செய்தியும் குறிப்பும் அதன் வழிப்பட்டதாகவே அமையும். அதனை நிறுவும் சான்றுகள், வேண்டும் அளவில் பிற நூல்களில் இருந்தோ, வரலாறுகளில் இருந்தோ, நடைமுறை எடுத்துக் காட்டுகளில் இருந்தோ தரப்படும். அவை மூலப் பொருளுக்கு உதவியாய் அமைவனவாம்.

1. திருக்குறளில் தொழில்:

தொழில் என்பதில் 'தொழு' என்பது அடிச் சொல். 'இல்' என்பது சொல் இறுதி நிலை. தொழுதற்கு இடமாக இருப்பது தொழில் ஆகும். "செய்யும் தொழிலே தெய்வம்" என்பது எங்கும் வழங்கும் பழமொழி. செய்தல், செயல் என்பவை செம்மை வழிப்பட்ட சொற்கள் என்பதை அறியின் அதன் சிறப்பு விளங்கும்.

தொழில்களில் தலைமை கொண்டது உழவு; மற்றைத் தொழில்கள் அதன் வழிப்பட்டவை. அவை, 'கை செய்' தொழில்களாகத் திருக்குறளில் வழங்கும். உழவும் 'கை செய்' தொழிலே; அத்தொழிலைச் செய்வார் எவரும், தாம் புரியப்புகும் தொழிலைக் கைகூப்பி வழிபட்டே தொடங்குதல் நடைமுறை. உழுவார் ஆகட்டும், கொல்லர் தச்சர் சிற்பர் எவராகட்டும், அக்கருவிகளைக் கைகூப்பி வணங்கியே தொழிலைத் தொடங்குதல் கண்கூடு.

தொழுது தொழிலைத் தொடங்கி உலகைக் காக்கும் கையை, உலகம் தொழுதலைத் தன் கடமையாகக் கொண்டது. ஏனெனில், அவர் உழைப்பால் பெற்ற வளத்தால் தானே உலகம் வாழ்கின்றது. அந்நன்றி கருதி உலகம் (உலகோர்) தொழுதது. இதனையே,

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்"

என்றார் உழவைக் கூறும் கிழவர் திருவள்ளுவர். இது தொழுது தொழிலைத் தொடங்கி, உலகத்தைக் காப்பாரை, உலகமே தொழுகின்ற உயர்வு குறிப்பதாம். ஆதலால், தொழுதற்கும் தொழப்படுதற்கும் இடமாக இருப்பது தொழிலாகும்.

இனித்தொழுதல் என்பதுதான் என்ன? என்பதையும் திருக்குறள் விளக்குகிறது. கைகூப்பி வணங்கும் கும்பிடுதலே வள்ளுவராலும் குறிக்கப்படுதல் விளங்குகின்றது.

"எல்லா உயிரும் கைகூப்பித் தொழும்" (260)

"தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கும்" (828)

என்பவற்றில் 'தொழுகை' சுட்டப்படுதல் அறிக. 'தொழுகை' வழிபாட்டுப் பெயராகவும், வழிபாட்டு இடப் பெயராகவும் வளர்ந்தமையும் காண்க.

தொழில் பற்றிக் கூறும் வள்ளுவர் பொதுநிலை, சிறப்புநிலை என்னும் இருவழிகளிலும் கூறுகிறார். பொதுநிலை பற்றிக் கூறுவன,

வினைத்தூய்மை (66), வினைத்திட்பம் (67), வினை செயல்வகை (68), ஆள்வினையுடைமை (62), என்பனவாம். பிற அதிகாரங்களிலும் பொது நிலைக் குறிப்புகள் சில உண்டு.

உழவு என்பது சிறப்பு அல்லது தனிநிலைத் தொழில் (104) பற்றியது. பிற அதிகாரங்களிலும் சிறப்பு நிலைக் குறிப்புகள் சில உண்டு.

வினைத்தூய்மை :

"ஒரு செயலைச் செய்தற்குத் துணையாக வருவாரின் நல்ல திறமும் நலப்பாடும் மிகுபயன் செய்யும். ஆனால் அவற்றோடு அச்செயலைச் செய்யும் தேர்ச்சியும் நன்றாகத் தனக்கு அமைந்திருந்தால், அவன் விரும்பும் நலங்களையெல்லாம் குறையாமல் தரும்" என்கிறார். 'துணை நலம் வேண்டும்' என்று கூறும் திருவள்ளுவர், அத்துணை நலத்திற்கும் மேலானது 'வினைநலம்' என்னும் 'செயல்தேர்ச்சி' என்கிறார்.

துணை நலத்தால் மட்டும் முழுப்பயன் எய்துதல் இயலாது; தன் செயல் தேர்ச்சி இன்றியமையாதது; தன் செயல் தேர்ச்சியே, துணையாக வருவார்க்கும் ஊக்குதலாக இருந்து வெற்றியை உண்டாக்கும் என்பதால், துணை நலத்தினும் வினைநலம் சிறந்தது என்கிறார்.

தொழில்தேர்ச்சியாளர் ஒருவர் அதற்குத் துணையாவாரை வேலை வாங்குதற்கும், தொழில்தேர்ச்சியும்தொடர்பும் இல்லாத ஒருவர். அத்தொழிற்குத் துணையாவாரை வேலை வாங்குதற்கும் மிகுந்த வேற்றுமை உள்ளமை எவரும் அறிந்ததே. தொழில் தேர்ச்சியாளர், தொழிலாற்றுவார்க்கு உண்டாகும் சிக்கலை உடனுக்குடன் கண்டு, சிக்கலைத் தீர்த்துச், சீராக இயங்க வழிகாட்டுவார். அத் தேர்ச்சி இல்லாதவரோ, துணையாவார் என்ன சொல்வார்களோ அதைக் கேட்டு, என்ன செய்வார்களோ அதைப் பார்த்து அவ்வளவில் அமைவார். தொழிலகங்கள் பல முடங்கிப் போதலும் இயங்காதொழிதலும் மூடப்படலும் வினைநலம் இல்லாத் தலைமையால் நிகழ்வதாம். அதே பொறிகள், அதே துணையர், அதே தொழிலகம் தக்க வினை நலம் உடைய தலைமை வாய்த்தலால் 'ஓஓ' என்று பாராட்ட வெற்றி நடையிடுதலும் நாம் காண்பனவே.

"துணைநலம் ஆக்கம் தரூஉம்; வினைநலம்
வேண்டிய எல்லாம் தரும்" (651)

*   *   *

ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு விரும்புவார், எச்செயலைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதனை விரிவாக விளக்குகிறார். எத்தொழிலைத் தெரிந்து தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்வதற்குத் 'தெரிந்து தெளிதல்' குறிப்பு உதவுகின்றது. அது,

> "குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
> மிகைநாடி மிக்க கொளல்"

என்பதாம் (504). இதனைச் செய்தலால் உண்டாகும் நலப்பகுதி இது; கெடுதல் பகுதி இது என்பவற்றைத் தெளிவாக ஆராய்ந்து, நலம் மிகுதியாக இருக்குமானால் அதனைச் செய்க என்பதே இதன் செய்தியாம்.

இதனால் எச்செயலிலும் குணம், குற்றம் என்பவை உண்டு; அவற்றுள் குணம் மிக இருந்தால் கொள்ளுக; குறை மிக இருந்தால் தள்ளுக என்கிறார்.

இனித் தெரிந்து தேர்ந்த தொழிலைச் செய்யும் வகைக்கும் தெளிவு காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். அது, மருத்துவத் தொழிலுக்கெனச் சொல்லப்பட்டாலும் பொதுப்பயன் உடையதாகும்.

> "நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
> வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்"

என்பது அது (948).

வெளிப்பட விளங்கும் நோயை அறிந்து, அந்நோய் உண்டாதற்கமைந்த அடிப்படையை ஆய்ந்து, அந்நோயைத் தீர்க்கும் வகையை ஆய்ந்து, ஆய்ந்து கண்ட வழிமுறை தவறாமல் கடமை புரிந்து நோய்த் துயர் அகற்ற வேண்டும் என்கிறார். இதனை விரிந்த வகையால் வினைசெயல் வகையில் விளக்குவதை மேலே காணலாம்.

எடுத்துக் கொண்டு முடிக்க விரும்பும் செயல், 'தூய்மை' உடையதாக இருக்க வேண்டும். கறை உடையதாகவோ, குறை உடையதாகவோ, பழியும் இழிவும் அழிவும் தருவனவாகவோ

இருத்தல் ஆகாது என்பதற்காகவே 'வினைத் தூய்மை' என்பது அதிகாரப் பெயராயிற்றாம்.

"தூய்மையாவது யாது?" என்பதையே மேல்வரும் ஒன்பது பாடல்களிலும் தெளியத்தெளிய விளக்குகிறார்.

செய்யவிரும்பும் தொழில், செய்பவனுக்குப் புகழ் தருவதாக இருக்க வேண்டும்; புகழ்மட்டும் போதாது; அவனுக்கோ நாட்டுக்கோ தீமை தாராமல், நலம் சேர்ப்பதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட செயலையே தேர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்; மற்றைச் செயலைக் கொள்ளாமல் தள்ள வேண்டும்.

தொழிலில் புகழ்த் தொழில் பழித்தொழில் உண்டோ? என்னும் ஐயம் நிகழலாம். வழிப்பறி செய்தலைத் தொழிலாகக் கொள்வார் இலரா? வட்டும் சூதும் வருவாயாகக் கொள்வார் இலரா? மட்டும் மதுவும் விட்டு மயக்கிப் பறிப்பார் இலரா? பரிசுச்சீட்டு, களியாட்டம், தவணைக்கடை, காசுமாற்றம் என்பனவற்றால் அழிவேலை செய்வார் இலரா?

ஒருவன் வாழும் போதும் பெருமையாக வாழவேண்டும்; மறைந்த பின்னரும் அப்பெருமை நிலைபெறவேண்டும். உள்ள போது இருக்கும் பெருமை 'ஒளி' என்றும், மறைந்த பின்னரும் மறையாமல் விளங்குவது 'புகழ்' என்றும் சொல்லப்படும். அவ்வொளியையும் புகழையும் ஒருங்கே கெடுக்கும் செயலைச் செய்யவா ஒருவன் கருத வேண்டும்? அவன் வாழ்வுக்குக் கை கொடுக்க எத்தனை எத்தனை புகழ்த் தொழில்கள் காத்துக் கிடக்கின்றன. ஆதலால்,

"என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை" (652)

"ஓஒதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்கும் செய்வினை
ஆஅதும் என்னும் அவர்" (653) என்கிறார்.

'ஒருவுதல்' என்பது நீக்குதல்; 'ஓஒதல்' என்பதும் அது. 'மாழ்கும்' என்பது கெடுதல்; 'ஆஅதும்' என்பது ஆக்கம் பெறுவோம், நலம் பெறுவோம் என்னும் பொருளது.

தொழில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போதே அதன் விளைவையும் எண்ணித் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியே இவ்வாறு கூறுகிறார். மேலும் கூறுவார் :

ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்குவார் உறுதியாக-திண்ணமாக-எண்ணித் தொடங்குதல் வேண்டும். அவர்கள் தெளிந்த எண்ணமும், உறுதிப்பாடுமே அச் செயலை வெற்றியாக நிறைவேற்றும். இடைஇடையே தடைகள் உண்டாகலாம்; சிக்கல்கள் நேரலாம். அந்நிலையில் உறுதிப்பாட்டில் தளர்தல் ஆகாது. வெள்ளத்தில் இறங்கு முன்னரே எண்ணிப் பார்த்து இறங்குதல் வேண்டும். துணிந்து இறங்கி நட்டாற்றில் செல்லும் போது உறுதி குலைந்தால் அக்குலைவே வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாக அடித்துக் கொண்டு போகத் துணையாகி விடும். தன் மனமே தனக்குத் துணையாக-துணிவாக-அமையாத நிலையில் எதுதான் துணையாக - துணிவாக அமையும்?

இடுக்கண் ஏற்படலாம்; எவர்க்குத்தான் இடுக்கண் ஏற்படவில்லை? எத்தொழிலில்தான் இடர்ப்பாடு இல்லை? உண்ணும் போது புரையேறுதலால் உயிர்போனவர் இலரா? புகைக்குள் புகுந்து மூச்சுமுட்டி முடிந்தவர் இலரா? அருவி ஒழுக்கில் நின்று ஆவி போனவர் இலரா? மாடியில் இருந்து விழுந்தவர் பிழைத்துக் கொள்ள, மடியில் இருந்து விழுந்த குழந்தை முடிந்து விடுவது இல்லையா?

துன்பம் வந்தது என்பதற்காக மனஞ் சஞ்சலமுற்று எதனையும்செய்ய, அறிவாளன்-உறுதியாளன் துணிதல் ஆகாது. இழிவுதாராத செயலையே செய்தல் வேண்டும்.

> "இடுக்கட் படினும் இளிவந்த செய்யார்
> நடுக்கற்ற காட்சி யவர்" (654)

காட்சியாவது அறிவு. நடுக்கு- அசைவு; இளிவு - இழிவு.

ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கியதும் அல்லது செய்யும் போது அல்லது செய்து முடித்தபின், "இதனையா செய்தோம்; என்ன தவறு செய்து விட்டோம்; இதனைச் செய்யாமல் இருந்திருக்கலாமே" என்ற எண்ணங்கள் செய்தவனுக்கே

உண்டாதல் உண்டு. அப்படி ஒன்று நிகழ்ந்துவிட்டால், நிகழ்ந்து முடிந்ததற்கு என்ன செய்வது? அத்தகு வருந்தத்தக்க செயலை மீளவும் மறந்தும்கூடச் செய்தல் ஆகாது. தவறு என்று உணராமல் செய்த குற்றத்தினும் தவறு என்று உணர்ந்தபின் செய்யும் குற்றம் பெருங்குற்றமாம். அதனால்,

"எற்றென்று இரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று"

என்றார் (655).

தன் பெற்றோரைப் பேணல் எவர்க்கும் பெருங் கடமையாம். அவர்கள் தன்னை ஆளாக்கப் பட்டபாடுகளை நினைவான், அவர்களைப் பொன்னினும் மேலாகவும், கண்ணின் மணியினும் மேலாகவும் காத்தல் வேண்டும். அத்தீராக் கடமையைத் தீர்க்க வேண்டிக்கூடத், தீராப்பழிச் செயலைச் செய்தல் ஆகாது என்பது திருவள்ளுவம்.

"ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை"

என்பது அது (656).

தன்னைப் பெற்றவள் ஈன்றாள்; அவ் வீன்றாள் வயிறே தன்னைக் கருவாய்-உருவாய்-த்தாங்கி நின்றது. அதுவே பசித்துக் கிடக்கின்றது. அதனை ஆற்றுதல் தன் கடன். அதனை ஆற்று வதற்கு, அல்ல செயலை ஆற்றுதல் ஆகாது. சான்றோர் புகழ்ந்து சொல்லும் சொல்லைக் கேட்கவே தன்னைப் பெற்ற தாய், அச்சான்றோர் பழிக்கும் செயலைச் செய்து அதனால் வயிறாறும் வழியை ஏற்கவே மாட்டாள். ஆதலால், பழிச் செயல் செய்து பசியாற்றும் கடமைபுரிதல் ஆகாது என்கிறார். ஏனெனில் அப்பழிச் செயல் தாய்மையும் தாங்காப் பழியும், சான்றோர் மதியாப் பழியும், தன்னை மாறா இழிவில் மாட்டும் பழியுமாக இருத்தலால் என்கிறார். இதனையே வலியுறுத்து முகத்தான் இப்படிப் பழிச்செயல்செய்துதேடும்செல்வத்தைப் பார்க்கிலும் தீரா வறுமையிலே கிடந்து அலைக் கழிந்தாலும் குறையாகாது. ஏனெனில், அவர்தம் பெருமைக்குச் சிறிதும் குறைவாகிவிடாதே என்கிறார்.

"பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை" (657)

நல்குரவு - வறுமை ; கழிநல்குரவு - மிகுவறுமை.

"இது, ஆக்கச் செயல்; இது, அழிவுச் செயல்; இச் செயல் செய்க; இச் செயல் தவிர்க" எனச் சான்றோர் தெளிவுறுத்தி யுள்ளனர்.

அவர்கள் செய்தல் தவிர்க என்றவற்றைச் செய்தல் ஆகாது. அத்தகையவற்றை எடுத்து வெற்றியாக முடித்தாலும் அது நீங்காப் பழியும் கேடுமே யாம். ஆதலால் வேண்டா என்று சான்றோர் விலக்கிய வினையைச் செய்தல் ஆகாது.

"கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்கு அவைதாம்
முடிந்தாலும் பீழை தரும்" (658)

கடிந்த - விலக்கிய ; கடிந்தொரார் - விலக்கி ஒதுக்கார் ; பீழை - துன்பம்.

பிறர் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்து அழுமாறும், அவ்வவலத்தாலேயே அழிந்து போகுமாறும் தேடும்பொருள், தேடிய அவனிடத்தில் இருந்தும் அப்படி அழுது அழியுமாறு போய்விடும்; ஆனால், நற் செயல் செய்தலால் இழப்பாகத் தோன்றும் பொருள் கூட, நன் முயற்சியால் இழப்பாகாமல் ஆகிவிடுவது உண்டு.

"அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் இழப்பினும்
பிற்பயக்கும் நற்பா லவை" (659)

"பிறரை ஏமாற்றியோ கெடுத்தோ அவர் பொருளைத் தேடிக்கொள்ளலாம் என்று கருதுதல் ஆகாது. அவ்வாறு கருதின் அப்பொருள் பிறரால் அவ்வாறு கவர்ந்து கொள்வதற்கும் இடமாகும்" என்கிறார். இதனை ஓர் உவமையால் விளக்குகிறார்.

மண்கலங்கள் சுட்டு வலுவேற்றப்படும். சுடப்பட்ட கலத்தில்தான் நீர் ஊற்றி வைக்க முடியும். சுடப்படாத கலத்தில் நீரூற்றினால் அக்கலத்தையே கரைத்து அழித்துவிடும்.

வஞ்சத்தால் பொருள் தேடி வைத்தால் அப்பொருள் பச்சைமண் கலத்தில் நீர்வைத்தது போல் தானும் அற்று, கலத்தையும் அழிப்பதுபோல் உடையவனையும் அழித்துவிடும் என்கிறார்.

"சலத்தால் பொருள்செய்து ஏமார்த்தல் பசுமட்
கலத்துள்நீர் பெய்திரீஇ அற்று." (660)

சலம் - வஞ்சம்; ஏமார்த்தல் - பாதுகாத்தல். இரீஇ - இருக்கச் செய்து.

இவையெல்லாம் செய்ய விரும்பும் செயல் தூயதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் வினைத்தூய்மைக் குறள்களாகும்.

வினைத்திட்பம் :

திட்பம் என்பது உறுதிப்பாடு. வினைத்திட்பம் என்பது என்ன என்னும் கேள்வியைத் திருவள்ளுவரே கேட்டுக் கொண்டு விடை கூறுகிறார்:

"வினைத்திட்பம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்பம்
மற்றைய எல்லாம் பிற"

இதனால் மனத்திட்பம் என்பதே வினைத் திட்பம் என்று கூறி விடுகிறார். வேறுவேறு திட்பங்கள் எல்லாம் இருப்பினும் அவையெல்லாம் மனத்திட்பம் போன்றவை ஆகா என்கிறார்.

செல்வம் இருந்தென்ன? செல்வாக்கு இருந்தென்ன?
பதவி இருந்தென்ன? பரிவாரம் இருந்தென்ன?
சுற்றம் இருந்தென்ன? சூழல் இருந்தென்ன?
தொழில் இருந்தென்ன? கருவி இருந்தென்ன?

'அஞ்சுபவனைக் குஞ்சும் வெருட்டும்' என்பது பழமொழி. மனத்தில் உறுதிப்பாடு இல்லாதவனுக்கு எச்சிறு செயலையும் உரியவகையில் செய்து முடிக்க இயலாமலே ஒழியும். மனத் துணிவாளிக்கு எத்தகு இல்லாமை-தடை-எதிர்ப்பு-நேரினும், அவற்றைத் தகர்த்தெறிந்து எடுத்த செயலை முடித்தே தீர்வான்.

மனத்திட்பம் இல்லாத மாடு வண்டியில் பூட்டிய அளவில் படுத்துக் கொள்வது இல்லையா?

தார்ச் சாலையிலேயே பாரம் இல்லாத வண்டியிலேயே பூட்டிய அளவில் படுக்கும் மாடுகள் எத்தனை?

வண்டி நிரம்பிய பாரம், வழியெல்லாம் குண்டு குழி, சேறு சகதி; ஆயினும் மண்டியிட்டு இழுத்தும் ஏறாமேட்டில் ஏறிவிடும் மாடுகள் இல்லையா? இதனால்தானே,

"மடுத்தவாய் எல்லாம் பகடுஅன்னான் உற்ற
இடுக்கண் இடர்ப்பாடு உடைத்து" (624)

என்றார். எருமைக்கடா, காளைமாடு போலும் மனத்திண்மை யாளன், தன்னை வருத்த வந்த துன்பத்திற்கும் வருத்தம் தருவான் என இடுக்கண் அழியாமைக் குறள் கூறிற்று. ஊக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத் தொடக்கமே,

"உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம்;அஃ தில்லார்
உடையது உடையரோ மற்று" (591)

என்கிறது. அடுத்த குறளோ "உள்ளம் உடைமை உடைமை" என உறுதிப்படுத்துகின்றது(592). ஆதலால்வினைத்திட்பம்என்பது மனத்திட்பப் பயனே என்பது விளக்கமாம். இதனையே இவ்வதிகார இறுதிக் குறளும்,

"எனைத்திட்பம் எய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்பம்
வேண்டாரை வேண்டாது உலகு"

என்கிறது. செயற்பாட்டு உறுதியைக் கொள்ளாதவரை உலகம் ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாது என்கிறார்.

முதலும் முடிவும் இவ்வாறாக, இடையே யமைந்த எட்டுக் குறள்களிலும் செயலாற்றும் உறுதிப்பாடுகளைக் கூறுகிறார்.

ஒரு செயலைச் செய்யுங்கால் இடையூறு வரத்தான் செய்யும்; அதனைப் பொருட்டாக எண்ணுதல் ஆகாது; அதற்குச் சற்றும் தளர்தலோ பின் வாங்குதலோ கூடவே கூடாது. இது,

வினைத்திட்பத்தைப்பற்றி ஆய்ந்து முடிவு கண்டவர் உறுதியாக உரைக்கும் செய்தியாகும்.

"ஊறொரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின்
ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள்" (662)

நடைவழியில் ஒரு சாய்க்கடை அதனைத் தாண்ட வேண்டும்; தாண்டத் துணிந்து கடக்க மாட்டாமல் ஊடே விழுந்தால் என்ன ஆகும்?

கிணற்றைத் தாண்டுவேன் என்று துணிந்தவன் முக்காற் கிணறு தாண்டின் சுவரில் மோதி மூக்குடைபடாமல் முடியாதே!

முகடுவரை எழுப்பிய சுவர்மேல் மூடு போடா விட்டால் வீடாகுமா அது?

பொறிகளையெல்லாம் வாங்கிப் போட்டுப், பொருந்தா இடத்தில் தொழில் தொடங்கி, முட்டுப்பட்டு நின்றால், கெட்டுப் போக வேறு என்ன வேண்டும்? அதனால்,

"கடைக்கொட்கச் செய்தக்கது ஆண்மை; இடைக்கொட்கின்
எற்றா விழுமம் தரும்"

கடைக்கொட்க - நிறைவு கொள்ள ; இடைக்கொட்கின் இடைப்பட்டு நிற்க ; எற்றா விழுமம் - நீங்காத் துன்பம்.

காலமெல்லாம் கடமையில் ஊன்றியவர்; அயராது பணியாற்றியவர்; பல்வேறு வெற்றிகளைக் குவித்தவர்; அவரால் தொழில் துறையும் அத்தொழிலகமும் தொழில் முனைப்பாளரும் பெற்ற நலங்கள் பலப்பல. எனினும், அவர் ஆள்வோரால் பாராட்டப்படவில்லையே! பரிசு பெறவில்லையே! கண்டு கொள்ளத்தானும் படவில்லையே! என்று எண்ண வேண்டுவது இல்லை! கட்டாயம், அவர்தம் தொழில் தேர்ச்சியும் வெற்றியும் அரசு மதித்துப் பாராட்டும் நிலைமையை ஒருநாள் அடைந்தே தீரும். அவரே அவரை உணர்த்திப் பெறவேண்டும் நிலை இல்லாமல், அவரை உணர்த்தத்தக்க சூழல் உண்டாகவே செய்யும். அப்பொழுது அதுகாறும் பெறாதபேறுகளையெல்லாம் பெற்றே தீர்வார் என உறுதிமொழிகின்றார் திருவள்ளுவர்.

"வீறெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்பம் வேந்தன்கண்
ஊறெய்தி உள்ளப் படும்"

என்பது அது (665)

இந்தக் குழந்தையை ஒரு புட்டியில் போட்டுவிடலாம். இதற்குத் தொட்டிலோ கட்டிலோ வேண்டியதில்லை என்று மகப்பேறு பார்த்த மருத்துவி எள்ளலாகச் சொல்ல ஒல்லி (ஒல்கி) யாகப் பிறந்தவர் ஐசக்குநியூட்டனார். அவர்தம் அறிவுக் கூர்ப்பு என்ன குறைந்தோ போய்விட்டது. அவ்வாறே வினைத் திட்பத்திலும் வல்லார் உருவத்தில் பரியராக இருக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. 'கடுகு சிறுத்தாலும் காரம் போகாது' என்பது பழமொழி. இலால்பகதூர் சாத்திரியார் உள்ளத்தில் கிடந்த உறுதிப்பாடு என்ன குறைவானதா?

ஒரு பெரிய தேர்: அதற்கு ஏற்ற பெரிய கால் (சக்கரம்) இருந்தால் போதுமா? அச்சு இருந்தால் மட்டும் போதுமா? அச்சு கழன்றோடாமல் இருக்க 'அச்சாணி' வேண்டுமே! அவ்வச்சாணி என்ன தேர்போலவோ, கால்போலவோ, அச்சுப் போலவோ பெரியதா? எவ்வளவு சிறியது. 'அச்சாணி இல்லாத தேர் முச்சாணும் ஓடாது' என்பது பழமொழி ஆயிற்றே. அதனால்,

"உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க்கு
அச்சாணி அன்னார் உடைத்து"

என்கிறது வினைத்திட்பக் குறள் (667).

உறுதிப்பாடாக ஒரு செயலைத் தேர்ந்தெடுத்தல், அதனைத் துணிவாகச் செய்தல், இடைப் படாதும் காலம் நீட்டாதும் முடித்தல் என்னும் முத்திறமும் வினைத்திட்பத்திற்கு உரியவை என்கிறார் திருவள்ளுவர். அது,

"கலங்காது கண்ட வினைக்கண் துளங்காது
தூக்கங் கடிந்து செயல்"

என்பது (668). கலங்காமை - உறுதி; துளங்காமை - துணிவு; தூக்கம் - சோர்வு, கால நீட்டிப்பு.

கட்டாயம் இன்பமேயன்றித் துன்பமே தராத செயல் ஒன்று; அதனைச் செய்ய முயல்கின்றோம்; முயலும் போது அடுத்தும் தொடுத்தும் சிறுசிறு துயர்கள் உண்டாகின்றன. ஆயினும் என்ன? முடிவுற்றால் இன்பமே அல்லவோ! அம் முடிவையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, ஏற்படும் துன்பங்களை மிதிகல்லாகக் கொண்டு மேடேறிவிடுக என்கிறார்.

"துன்பம் உறவரினும் செய்க துணிவாற்றி
இன்பம் பயக்கும் வினை"

என்பது அது (669)

வினை செயல்வகை :

ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்கும் வழிமுறைகளைப் பற்றிக் கூறுவதே வினைசெயல்வகை என்பதாம். இதில் முதல் எட்டுக் குறள்கள் எத்தொழிலையும் நிறைவேற்றும் பொதுக் கருத்தை உரைப்பவாம். இறுதிய குறள்கள் இரண்டும் ஆட்சியர்க்கு உரியவையாம்.

ஒரு செயலைச் செய்ய ஆராய்தல், ஆராய்ந்து இதனை இவ்வாறு இவரால் செய்தல் எனமுடிவு எடுத்தல், அம்முடிவே முடிவாய்த் துணிந்து நிறைவேற்றி விடுதல் ஆகியவை வேண்டும். அவ்வாறு அன்றி அம்முடிவைச் சோர விடுதல் நன்மையாகாத துடன் தீமையையும் தரும்.

"சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல் அத்துணிவு
தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது"

சூழ்ச்சி என்பது வஞ்சகப் பொருளில் வருதலே இந்நாள் பெரு வழக்காவது. ஆனால், ஆராய்தல் என்னும் நற்பொருளில் இவண் வருகின்றதாம்.

சில செயல்களை விரைந்து செய்தல் வேண்டும்; சில செயல்களைக் காலந் தாழ்த்திச் செய்தல் வேண்டும். அவற்றை மாற்றி, விரைந்து செய்ய வேண்டுவதைக் காலந்தாழ்த்திச் செய்தலும், காலந்தாழ்த்திச் செய்ய வேண்டியதை விரைந்து செய்தலும் ஆகிய இரண்டுமே தீமையாம்.

கன்மா (Cement)க் கொண்டு பணிசெய்கின்றோம். அதனைக் கலந்த கலவை ஈரம் புலருமுன் பயன்படுத்தி விட வேண்டும். அதனைக் காலம் தாழ்த்திக் கெட்டிப்பட விட்டு விடின் கல்லாகிப் பயன்படாது ஒழியும். ஆனால், சுண்ணாம்பைக் குழைத்து அப்படியே பயன்படுத்துவதினும் அதனை அடைந்து வைத்து, மீளவும் குழைத்து அடைந்து பயன்படுத்தின் கெட்டித்தன்மை மிகும்.

மழை வரும் போல் உள்ளது! களத்தில் தவசம் கிடக்கின்றது! விரைந்து மூடிவிட அல்லது அள்ளிவிட வேண்டும்! ஆனால் நனைந்து விடின், ஈரப் பதமெல்லாம் அறவேபோக ஆலாற்றல் கட்டாயம் வேண்டும். அரை குறைக் காய்வுடன் களஞ்சியத்தில் சேர்த்துவிட்டால் மடித்துப் பூசணம் பூத்துக் கெட்டொழியும்.

கோழி முட்டையை அடையில் வைக்கவும் நாள்களைக் கண்டனர். அதற்கு வேண்டும் வெப்ப அளவைக் கணக்கிட்டு ஒரே நாளில் பொறிக்கச் செய்யும் பொறித்திறமும் வந்துவிட்டது. எனினும் அதற்கு வேண்டும் வெப்ப அளவு வேண்டியே உள்ளதாம்.

கட்டிய கட்டுப் பிரிக்கக் காலமுண்டு; அதனை மருத்துவர் வலியுறுத்துகிறார்.

கட்டடத்தை ஒட்டியபின் முட்டுப் பிரிக்க இவ்வளவு நாள் வேண்டும் எனக் கட்டடத் தேர்ச்சியர் உரைக்கிறார். இத்தகையவை,

"தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை" (672)

என்னும் குறள் விளக்கமாம், தூங்குதல் என்பதற்கு உறங்குதல் என்பது இந்நாள் பொருள். அந்நாள் பொருள் 'காலந் தாழ்த்துதல்' என்பதாம். தூங்காமை விரைவாகச் செய்தலையும், தூங்குதல் மெதுவாகச் செய்தலையும் குறிப்பன.

பொருந்திய செயல்களையெல்லாம் பொருந்தும் வகையால் செய்வது நல்லதுதான். ஆனால் பலவற்றைத் தேர்ந்து,

ஒன்றையும் சீராக முடிக்கமுடியாமல் தொடங்கி வைத்து ஆவது என்ன? 'பலமரம் கண்ட தச்சன் ஒருமரமும் வெட்டான்' என்பது போலல்லவோ ஆகும்? இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை என ஓடித்திரியும் ஆட்டுச் செயல்போல அல்லவோ ஆகும். அப்படிச் செயலாற்ற அலைவார் முற்ற முடியாமல், 'எல்லாம் இழப்பு எங்கும் இழப்பு' என்றே திரிவர். ஆதலால், அத்தகையவர் தமக்கு வெற்றியைக் கட்டாயம் தருவது இது என்று துணிந்த ஒரு செயலிலேயே ஊன்றி நின்று உழைத்து வெற்றி காண வேண்டும்.

ஒருசிலர் ஒன்பது என்ன, தொண்ணூறு தொழில்களைத் தொய்வு இல்லாமல் நடத்துகின்றனரே, எனக்கு மட்டும் முடியாதா? என்று வினாவுவார் உண்டு. இவர்க்கு அத்திறம் இருப்பின் வினாவிக் கொண்டு இரார். இதற்குப் பொழுதே இல்லாதவாறு கடிய முயற்சியிலும் திறத்திலும் தலைப் பட்டிருப்பார். ஆதலால்,

"ஒல்லும்வாய் எல்லாம் வினைநன்றே; ஒல்லாக்கால்
செல்லும்வாய் நோக்கிச் செயல்"

என்கிறது வினை செயல் வகைக் குறள் (673).

எடுத்த செயலை அரைகுறை இன்றி முடித்துவிடவேண்டும் என்பதைவினைத்திட்பத்திலேயே (663) உரைத்தார். அதனை ஓர் எடுத்துக் காட்டால் நிறுவிக் காட்டுகிறார், இவ் வினைசெயல் வகைக் குறளிலே.

அது,

"வினைபகை என்றிரண்டின் எச்சம் நினையுங்கால்
தீயெச்சம் போலத் தெறும்"

என்பது.

அணைத்தும் அணையாத நிலையில் தீக்கங்குடன் சாம்பலை அள்ளிக் குப்பையில் கொட்டிவிடுவார் உண்டு! அடுப்பிலே அணையா நிலையில் கிடக்க விடுவாரும் உண்டு! தீப்பற்றி எரிய அதனை அணைத்த பின்னரும் காற்றில் கனல் கசிந்து வளர்தல் உண்டு! இவையெல்லாம் அணைக்காமல்

விடப்பட்ட அரைகுறைத் தீயாய்ப் பின்னே 'சிறுபொறி பெருந்தீ' என்பதுபோல் ஊரையும் நகரையும் அங்காடிகளையும் தொழிலகங்களையும் முற்றாக அழித்து விடுதல் நாளும் நாம் காணக் கூடியவைதாமே!

எளிதாக இருக்கும் மின்கசிவு, என்னென்ன விளைவுகளை உண்டாக்கி விடுகின்றது!

புகைக்குப் பற்ற வைத்த நெருப்பு புகைக் காடாக்கி அழிவு செய்வது இல்லையா?

தீயை அரைகுறையாக அணையாமல் விடுவது எவ்வளவு தீமையோ அவ்வளவு தீமையானது எடுத்த செயலை முற்ற முடியாது இடையில் விட்டுவிடுவது என்கிறார். இதனை நன்கு எண்ணிச் செயலாற்றுதல் கட்டாயம் வேண்டும் என்பாராய், 'நினையுங்கால்' என்றும் நெஞ்சறியக் கூறுகிறார் வள்ளுவர். செயலொடு பகையையும் இணைத்துச் சொன்னார். அது அரசுக்கு உரியது என்று ஒதுக்க வேண்டுவது இல்லை! நமக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதேயாம்.

நமக்குப் பகையாய் நாமே இருப்பது இல்லையா? நம் எண்ணமே இருப்பது இல்லையா? நம் செயல்கள் பழக்க வழக்கங்கள் இருப்பன இல்லையா? நம் நோக்குகளும் போக்கு களும் அமைவன இல்லையா? இவற்றுள் தகாதவை எவையென நாம் கண்டுகொள்கிறோமோ அவற்றை அக்கண்ட அளவிலேயே அதற்கு மேல் வளர விடாமல் அழித்தும் ஒழித்தும் விட்டால் எவ்வளவு நலப்பாடாம். முட்செடி விளைநிலத்தில் இருந்தால் உழவன் விட்டு வைப்பானா? வெட்டி அழிப்பான் அல்லவா? வேரும் தூரும் இல்லாமல் அல்லவோ அழிப்பான். அப்படி முற்றாக ஒழித்தல் ஆக்கமாம் (879). ஆதலால்,

> **"வினைபகை என்றிரண் டின் எச்சம் நினையுங்கால்**
> **தீயெச்சம் போலத் தெறும்"**

என்கிறார் (674) எச்சம் - அரைகுறையாய் எஞ்ச விடுவது ; தீ எச்சம் - தீயை முழுதாக அணையாமல் எஞ்ச விடுவது ; தெறும் - அழிக்கும்.

எவ்வினையைச் செய்ய வேண்டுமோ அவ்வினையை எண்ணிச் செய்ய வேண்டும் என்றும், அதனையும் உறுதியாய் எண்ணிச் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறிய திருவள்ளுவர் எவ்வெவற்றை எண்ண வேண்டும் என்றும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். அவை பொருள், கருவி, காலம், வினை, இடன் என்றும், முடிவு, இடையூறு, நிறைவில் உண்டாம் பயன் என்றும் எட்டாம்.

தொழிலுக்கு வேண்டும் பொருள் இருவகையாம். அவை முதலீடு என்னும் பொருள் ஒன்று; மற்றொன்று தொழிலுக்கு வேண்டும் மூலப் பொருள். அரிசி ஆலை, செங்கல் ஆலை, எண்ணெய் ஆலை, பருத்தி ஆலை, நிலக்கரி ஆலை என அமைப்பார் அவற்றுக்கு வேண்டும் முதலீட்டுத் திட்டப் பொருள் இல்லாமல் எப்படிச் செய்வர்? அவ்வத்தொழில் பெருக்க சுருக்கம் பின்விரிவு இவற்றையெல்லாம் எண்ணிய முதலீடுவேண்டுமே! மேலும் தொழிலுக்குரிய மூலப் பொருள்கள் கிடைக்கும் இடத்திலும் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் வாய்ப்பிலும் இருந்தால் தானே காலச் சுருக்கமும், பொருட் செலவுச் சுருக்கமும் வாய்க்கும்.

தொழிலுக்கு வேண்டும் கருவிகள் உருவாகும் இடம், பெறும் வகை, அவற்றைப் பொருத்தும் வகை, இயக்கவாய்ப்பு, இயக்கத் திறம், இயக்கும் தொழிலாளர் என்பன வெல்லாம் கருதிப்பார்த்துத்தானே தொழில் தொடங்க வேண்டும்.

எல்லாப் பொருள்களும் எல்லாக் காலத்தும் கிட்டா. "பருவத்தால் அன்றிப் பழா" என்பது தெரிந்த உண்மை. குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் கிடைக்கும் மூலப் பொருளைக் கொண்டு இயக்கப்படும் தொழிற்சாலை, காலமெல்லாம் இயக்குவதற்குத் தக்க வகையில் மூலப் பொருள் சேமிப்புக்கும், உருவாக்கப் பொருள் சேமிப்புக்கும் தக்க வாய்ப்புகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ!

உருவாக்கம் முடிந்த அளவில் தொழில் நிறைவேறி விடாதே அதனை விலையாக்க வேண்டும்; அதற்குரிய வழி துறைகளையும் முடிக்க வேண்டுமே; அதற்கும் எத்தனையோ போட்டிகள் குறுக்கீடுகள் இயற்கைத் தடைகள் உண்டே!

இவற்றையெல்லாம் வென்று, கண்டுமுதல் காணும் போதல்லவோ தொழிற்பயன் கிட்டும். அக் கண்டு முதலும் கடைசிப் பொழுதில் ஏமாற்றத்திற்கு உட்பட்டதாகவோ காலத் தால் கைக்கு வாராததாகவோ அமைந்துவிட்டால் என்னாவது? வள்ளுவப் பார்வை விரிவுமிக்கதே!

"பொருள்கருவி காலம் வினைஇடனொடு ஐந்தும்
இருள்தீர எண்ணிச் செயல்" (675)

"முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங்கு எய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்" (676)

ஒரே தொழில் ஒத்த வாய்ப்புக் கொண்டிருந்தாலும் அத்தொழிலில் தேர்ச்சியும் நுணுக்கத் திறமும் வாய்ந்தவன் அதனை இயக்குதற்கும், அவற்றை இல்லாதவன் இயக்குதற்கும்; அத்தொழில் நுணுக்கங்களெல்லாம் கரைகண்டவன் தலை வனாக இருந்து நடத்துதற்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு? ஒருவன் வெற்றிக் கனியைக் குவித்துக் கொண்டிருக்க மற்றொருவன் தோல்விக்குமேல் தோல்வியாய் அடிபடுவதென்ன? இதனால்,

"செய்வினை செய்வான் செயல்முறை அவ்வினை
உள்ளறிவான் உள்ளம் கொளல்"

வேண்டும் என்கிறார் திருவள்ளுவர் (677)

செய்யும் தொழில் தேர்ச்சி, செய்வானை அறிந்த திறம், செய்யும் செயல்முறைத் தெளிவு ஆகியவற்றின் நுணுக்கங்களை யெல்லாம் உட்புகுந்து அறியவல்லான் தேர்ச்சியைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறு கொண்டால், படைத் தலைவன் திறமையால் படையே சிறப்புப் பெறுவது போல் (768), அத்தொழில் தேர்ச்சியாளனால் அத்தொழிலே பெருமித நடையிடும்.

வினைசெயல் வகையில் எடுத்த வினையால் அதனை மட்டுமன்றி, அடுத்தடுத்த வினைகளையும் முடித்தலைப் பற்றியும் நினைவூட்டுகிறார்.

பஞ்சுவணிகம், நூலாலை, துணியாலை, துணி ஏற்றுமதி இறக்குமதி, துணிவிற்பனை நிலையம் எனக் கொண்டதொழில், சார்புத் தொழில்களைக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

தென்னந் தோப்பு உடையார், கீற்று உருவாக்கம், கயிற்று வேலை, தேங்காய்க் கடை, எண்ணெய் ஆலை இன்னவற்றை மேற்கொள்ளல் தகும் தானே!

நெய்வேலி நிலக்கரித்திட்டம் என்பது நிலக்கரி அகழ்ந் தெடுக்கும் அளவிலேயோ நின்றுவிட்டது?

அகழ்தல், கரித்தூய்மை, பொடியாக்கம், கரிக்கட்டி யாக்கம், மின்னாக்கம் என எத்தனை எத்தனை விரிவுடையதாய் இயல்கின்றது. இதன் ஒருபகுதிதானே தரமேம்பாட்டுக் குழும் பின் பணி. ஆதலால்,

> "வினையால் வினையாக்கிக் கோடல் நனைகவுள்
> யானையால் யானையாத் தற்று"

என்கிறார் திருவள்ளுவர் (678).

பழக்கப்படுத்திய யானையைக் கொண்டு பழக்கப்படாத யானையைப் பற்றிக் கொள்வதுபோல், எடுத்த தொழிலைக் கொண்டே அடுத்தடுத்த தொழிலை நிறைவேற்றலை உவமை யால் விளக்குகிறார்.

ஆள்வினையுடைமை :

ஒவ்வோர் ஆளும் செயலாற்றுபவராக இருக்க வேண்டும்; சோம்பராக இருத்தல் ஆகாது என்பதை விளக்கும் சொல் 'ஆள்வினை' என்பதாகும். வினை செய்யா ஆள், ஆள் அல்லர் என்பதே அச்சொல்லைக் கண்டவர் சொல்லிய குறிப்பாகும். ஆள்வினை என்பதன் பொருள் முயற்சி. முயற்சியுடையவராக இருப்பதே ஆள்வினையுடைமையாகும்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே அழுத்தமாகச் சொல்கிறார். இச்செயல் நாம் செய்தற்கு இயலாதது என்று எண்ணாதே; முயற்சி செய்; பெருமுயற்சி செய்; வெற்றிப் பெருமையை அம் முயற்சி தந்தே ஆகும் என்கிறார்.

"அருமை யுடைத்தென் றசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்" (611)

என்பது அது. அசாவாமை - சோர்வோ தளர்ச்சியோ அடையாமை. இதனையே வலியுறுத்துவார் போல்,

"முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்"

என்றும் கூறுகிறார் (616).

ஒருசெயலில் இறங்கியபின் இச்செயலில் துன்பம்வருதலே ஆகாது என்று எண்ணாதே; துன்பம் வரத்தான் செய்யும்; அதனைப் பொருட்டாக எண்ணாமல், எடுத்த செயலை முடித்தலையே உறுதிப் பிடியாகச் செய். அந்நிலையில் துன்பம் தொலைவில் ஓடிவிடும்; இன்பம் ஓடிவந்து சேரும்; தனக்கு வந்த துன்பத்தையன்றித் தன்னைச் சார்ந்தவர் துன்பத்தையும் ஒழிக்கின்றவலிய தூணைப் போலவே நீ இருப்பாய் என்கிறார்.

இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்
துன்பம் துடைத்தூன்றும் தூண் (615)

ஒரு செயலை அல்லது தொழிலைத் தொடங்கி, அச்செயலை அல்லது தொழிலைக் கெடுக்கத் தக்கதைச் செய்யாதே! எடுத்த செயலை அல்லது தொழிலைக் குறைவில்லாமல் முடித்து வெற்றி நடையிட்டவர்கள் முயற்சியிலேதான் உலகத்தின் வாழ்வும் உயர்வும் தங்கிக்கிடக்கின்றது.

"வினைக்கண் வினைகெடல் ஓம்பல் வினைக்குறை
தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன்று உலகு" (612)

மாந்துப் பிறப்படைந்த எனக்கு வேண்டும், கண் காது வாய் கை கால் முதலிய பொறிகள் (உறுப்புகள்) செவ்வையாக அமைய வில்லையே! குறையுடையனவாக உள்ளனவே! என்ன செய்வேன்! இக்குறையை என்குறையாக எண்ணிப் பழிப்பார் கூட உள்ளனரே! என்னால் பிறரைப் போல் முயற்சி மிக்கோனாக எப்படிவிளங்கமுடியும் என்று எண்ணாதே! உன்னைப் போன்ற உடற்குறையும், அதற்கும் மிக்க உடற்குறையும் உடையவராக

எத்தனையோ பேர்கள் இதற்குமுன் உலகில் பிறக்கவில்லையா? இப்பொழுதும்பிறந்துஇருக்கவில்லையா? அவர்களுள் எத்தனை எத்தனை பேர்கள், எல்லாப் பொறிகளும் செம்மையாக அமைந்தவர்களும் செய்ய முடியாத செயல்களையும் செய்து, செயற்கரிய செய்த பெருமக்களாக விளங்கியுள்ளனர் என்பதை எண்ணிப் பார். பொறிக்குறையைப் பொருட்டாக எண்ணாமல் துணிந்து கடனாற்று; வெற்றி உன் கைகளிலே குவியும்; கையில்லையே என் செய்வேன் என்கிறாயா? உன் காலடியிலே குவியும்! காண முடியாதே என்கிறாயா? காது கமழக் கமழக் கேட்க முடியுமே! கண்ணும் காதும் வாயும் ஆகிய முப்பொறியும் கெட்ட கெலன் கெல்லரால் உலகப்புகழ் அடைய வாய்த்த போது, அதனை உன்னாலும் அடைய முடியும் என்று உறுதிகொள். அடைந்தே தீருவாய் என்கிறார்.

"பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவறிந்து
ஆள்வினை இன்மை பழி" (618)

பொறிக்குறையைக் கூட வென்று விடுவேன். ஆனால், என் பணிக்கு மழை பெய்தல், மழைபெய்யாமை, கடுங்காற்று, கடு வெப்பம், கொடும்பனி, இடிமின்னல், நில அதிர்வு, புயல், கடல் கொந்தளிப்பு இப்படியெல்லாம் தடைகள் இயற்கையால் நிகழ்கின்றனவே என் செய்வேன் என்று ஏங்குகிறாயா? ஏங்கும் உன்னைக் கண்டு இரங்குதலாக, அன்பா, முன்னெல்லாம் இவ் வியற்கைத் தடைகள் இல்லாமல் இருந்து நீ பிறந்தபின்தான் இவையெல்லாம் ஏற்படுகின்றனவா? இவையெல்லாம் முன் னரும் உள்ளவை தாமே! பின்னரும் இருக்கப் போவவைதாமே! இவற்றையெல்லாமும் கூட முனைந்து நின்று வெற்றி கண்டு எடுத்த செயலை இனிது முடித்தவர் இல்லையா? அவர்கள் ஒட்டு மொத்த வரலாறுகளும் துணிவுகளும் வெற்றிகளும் ஓயாமல் உரைப்பது என்ன?

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உஞற்று பவர்" (620)

என்பது தானே! (உப்பக்கம்-புறமுதுகு; உஞற்றுதல்-செய்தல்) என்கிறார்.

உழவு :

இனி உழவு என்பது தனியே அத்தொழிலை எடுத்துக் கூறும் அதிகாரமாகும். அத்தொழிலைக் கூறுங்கால், பிற தொழில்களுக்கும் வேண்டும் அடிப்படை இயல்புகளையும் அமைத்தே கூறுகிறார்.

குடி செயல்வகை என்னும் அதிகாரத்தை அடுத்துள்ளது உழவாகும். குடும்பம் நன்னிலை எய்துதற்கு இன்றியமையாது வேண்டுவது தொழிலாக்கம் என்பதைக் குறிக்கும் குறிப்பினது அது. அதனை அடுத்துள்ள அதிகாரம் 'நல்குரவு' என்பது. அத்தொழிலைச் சீராகச் செய்யாது ஒழிந்த குடி வறுமையில் தத்தளிக்க வேண்டியே நேரும் என்பதைக் குறிப்பது அது.

"உழவை நம்பியே உலகம் உள்ளது. ஆதலால் அவ்வுழு தொழிலில் எவ்வளவு அல்லல் உண்டாயினும் அத் தொழிலே உலகத்தொழில்களுள் தலைமையான தொழிலாகும்." (1031)

"உலகம் எனப்படும் தேர்க்கு அச்சாணி போன்றவர் இவர் என்று சொல்லவேண்டுமானால், அவர் உழவரே யாவர். அவரே உலகத்தவரை எல்லாம் தாங்கு பவராவர்." (1032)

"உழவர்கள் தம் தொழிலைச் செய்யாமல் முடங்கி விட்டால், 'எங்களுக்குப் பற்றே இல்லை' என்னும் துறவியரால் கூட உலகில் வாழ இயலாது" (1036)

"உழவர்தாம் எவரிடமும் போய் 'எமக்கு இது இல்லை' என்று கேட்காதவர். அவரிடம் எவரேனும் வந்து 'இது இல்லை' என்றால் 'இல்லை' என்று சொல்லாமல் ஈபவர்." (1035)

"அரசு குடைபிடிப்பதால் நாட்டில் நிழல் (அமைதி) உண்டாவது இல்லை. உழவர் தொழில் புரிவதால் தான் அமைதி உண்டாகின்றது" (1034)

என்று உழவின் சிறப்பைக் குறிப்பிடுகிறார்.

"நிலம் காயக் காய உழவேண்டும்; ஈரப்பதன் அறவே இல்லாத வகையில்-நூறுகிராம் புழுதி 25 கிராம் எடையாகும் அளவில் உலர்ந்து போகும் வகையில்-உழவேண்டும்" (1037)

"அவ்வுழவினும், எருவிடுதலும் களையெடுத்தலும் நீர்விடுதலும் காவல் காத்தலும் ஒன்றற்குமேல் ஒன்று சிறப்பாகச் செய்தல் வேண்டும்" (1038)

"நன்செய் புன்செய் தோட்டம் தோப்பு ஆகியவற்றை நாளும் பொழுதும் தவறாமல் சென்று கண்காணித்தல் வேண்டும். 'நேற்றுச் சென்றோமே இன்றென்ன' என்றோ, 'அப்பொழுது சென்றோமே இப்பொழுது என்ன' என்றோ, இருந்துவிட்டால் கேடாகும். கணவன் அன்பைப் பெறாத அன்பு மனைவி முகமும் அகமும் வாடிவிடுவது போல, அந்நிலங்களும் வெறுப்புற்று வாட்டமுறும்". (1039)

"நிலக்கிழவன் ஒருவன் 'என் பிழைப்புக்கு வகை எதுவும் இல்லையே' என்று சோர்ந்து கிடப்பானானால், அந் நிலமே அவனைப் பார்த்து, உனக்கு என்ன என்ன வேண்டுமோ அவ்வளவும் தடையில்லாமல் தருவதற்கு நான் இருந்தும் நீ உழைத்து எடுத்துக் கொள்ள மாட்டாமல் இப்படி ஒடுங்கி முடங்கிக் கிடக்கிறாயே நீ என்ன செயல் திறம் உடையவன் என்று நகைப்பாள்" (1040)

என்று உழவு அதிகாரத்தை முடிக்கிறார்.

இவற்றுள் இறுதி இரண்டு குறள்களின் பொருள்களும் உழவுக்கு மட்டுமோ உரியவை. எத் தொழிலுக்கும் உரியவை அல்லவோ!

ஒரு தொழிலகத்திற்கு நாளும் பொழுதும் தவறாமல் செல்ல வேண்டும் தானே! கருத்தோடு கண்காணித்தலில் தவறக்கூடாது தானே! வீட்டைமட்டுமன்றி, நாட்டையே காக்கவல்ல தொழி லகம் ஒன்று நமக்கு வாய்த்தும் அதனை நன்றாக முறையாக

இயக்காமல் மூடிக்கிடக்கவும் முடங்கிக்கிடக்கவும் விட்டால் அத்தொழிலகமும், அத்தொழிலகப் பொறிகள் எல்லாமும் நகை யாவா? கை கொட்டிச் சிரியாவா?

> உழவின் சிறப்பும் உலகப் பயன்பாடும் இவ்வாறெல் லாம் இருத்தலால்தான் "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்று புகழ்ந்தார் வள்ளுவர் (1033)

இவையெல்லாம் தொழில் வாழ்வுபற்றித் திருக்குறள் வழியே அறியப்படும் செய்திகளாம். வேறு சில சிதறல்கள் உண்டெனினும் அவைமேலே வரும் 'தரம்' 'உறவு'ப் பகுதிகளில் இடம்பெறும் ஆதலால் இவ்வளவில் அமைவோம்.

2. திருக்குறளில் தொழில் தரம்

தொழில் வாழ்வில் தரம் இன்றியமையாதது ஆகும். "சரக்கு முறுக்கா சரக்காளர் முறுக்கா" என்னும் பழமொழியே தொழில் வாழ்வில் தரம் வேண்டும் என்பதை எளிதில் புலப்படுத்திவிடும்.

"நல்லமாடு உள்ளூரில் விலைபோகும்" என்பதொரு பழமொழி.

"நல்ல பொருளுக்கு விளம்பரம் வேண்டியதில்லை. அப்பொருள் தரமே அதற்கு விளம்பரம்" என்பதும் நாடறி செய்தியே.

இதனால், விளம்பரம் வேண்டா என்பது கருத்தன்று. என்ன விளம்பரம் செய்தாலும், தரமில்லாப் பொருள், தரமுள்ளதாகச் சொல்லிச் சொல்லி ஏமாற்றப் பட்டாலும், எல்லாரும் எந்நாளும் ஏமாற மாட்டார். ஆதலால், 'தரமே' 'நிரந்தரம்' ஆகும் என்பதாம்.

"இனித் 'தரம்' என்பதுதான் என்ன?" எனப் பார்ப்போம்.

"எது எந்தத் தகுதியில் இருக்க வேண்டுமோ அது, அந்தத் தகுதியில் இருக்குமாறு செய்யப்படுவதே தரம்" ஆகும்.

தகுதி குறைந்தது தரம் குறைந்ததே!

அதனால்தான் தரம், உயர்தரம், மேல்தரம் ஓங்குதரம், மீத்தரம், மேனி, வாசி எனவும், தாழ்தரம், கீழ்த்தரம் குறைதரம் எனவும், தரமேம்பாடு, தர உயர்வு, தரக்கேடு, தரக்குறை எனவும் பலப்பல படிநிலைகளில் மக்கள் வழக்கில் உள்ளனவாம்.

'தரம்' என்னும் 'தகுதி' நடுவு நிலைமை என்னும் பொருளது அதற்குச் 'செப்பம்' என்பதொரு பெயரும் உண்டு. நடுவுநிலை எண்ணமும், செப்பச் செயன்முறையும் அமைந்த ஒன்று தரமுடையதாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமே இல்லையாம்.

தகுதி இன்னதெனக் கூறும் வள்ளுவர்,

"தகுதி எனஒன்று நன்றே பகுதியால்
பாற்பட்டு ஒழுகப் பெறின்"

என்கிறார் (111). "தகுதி எனப்படும் ஒன்று எப்பொழுது நல்லதாக இருக்கும் என்றால், அதன் பகுதிகள் அனைத்தும் உரிய உரிய வகையில் அமைந்து போற்றற்குரியதாக விளங்கும் நிலையில்" எனவிளக்குகிறார். ஒன்றன் தரம் அதன் ஒவ்வொரு பகுதிக்கண்ணும் உள்ளது என்பது இதனால் விளங்கும்.

"இச்சிறிய பகுதிதானே குறையுடையது; இருந்தால் இருந்துவிட்டுப் போகின்றது; இதனால் கெட்டுப்போவது என்ன; இக்குறையைக்கண்டுகொள்ளவாபோகின்றனர்"-என்றெல்லாம் எண்ணிப் பொருள்தரம் குறையச் செய்வது தக்கோர் செயலாகாது.

'செய்நேர்த்தி' என்பது ஒருதனித்தன்மை. சமையல் தொழிலிலே 'செய்நேர்த்தி' எவ்வளவு பாராட்டுக்கும் பயன்பாட்டுக்கும் உரியதாக விருந்துகளில் சிறப்புறுகின்றது! அந்நேர்த்தியில்லாமையால் உணவை வண்டி வண்டியாகக் குப்பையென அள்ளிப் போடுதல் நாம் காணாததா?

வாங்கிய பொருட் குறையா அது! வாங்கிய பொருளை ஆக்கும் செய்நேர்த்திக் குறைதானே, முழுக்குறை ஆகிவிட்டது!

உருளைக் கிழங்கையும் நாவில் வைக்க இயலாமல் செய்வார் இலரா?

கரணைக் கிழங்கையும் 'வேண்டும் வேண்டும்' என்று விரும்பிக் கேட்டு உண்ணச் செய்வார் இலரா?

ஆதலால், செய்வார் செய்நேர்த்தியே செய்பொருள் நேர்த்தியாய் வாங்குவார் நெஞ்ச நிறைவாய்ச் சிறப்படைகின்றதாம்.

தரம் என்பது கவர்ச்சியன்று; அதனால், கவர்ச்சி இல்லாமையும் அன்று. அதற்குரிய அளவால் கவர்ச்சி வேண்டுவதே!

போலிக் கவர்ச்சி பொழுதில் மாறும் கவர்ச்சி, ஏமாற்றும் கவர்ச்சி தரமான பொருளுக்கு வேண்டுவது இல்லை.

தரமான பொருள் 'உரம்' என்னும் வலுவுடையதாக இருக்க வேண்டும். அதன் விலைத்தரத்திற்கு ஏற்ற உழைப்புத் தரமும் பயன்பாட்டுத் தரமும் உடையதாக இருக்க வேண்டும்.

இதன் தரம் இத்தகையது என்று சொல்லாமல் அப் பொருளே தான் தரமுடையது என்பதைத் தானே சொல்லவல்ல தகுதியதாய் அமைதல் வேண்டும்.

தரம் அமைவதோடு அதன் விலையீடும் தக்கதே என்னும் அளவில் இருத்தல் வேண்டும்.

உருவாக்குவார், "தாமே தமக்கு முழுநிறைவுடன் வாங்கிக் கொள்ளத் தக்கதே இவ்வுருவாக்கம்" என்னும் நிறைவை உண்டாக்கிவிட்டால், அப்பொருளின் தரம் தக்கதே என்பது உறுதியாம்.

இதனால்தான்,

"வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோல் செயின்" (120)

என நடுவு நிலைமை நிறைவாகக் குறித்தார் வள்ளுவர்.

தம்பொருள் வேறு பிறர்பொருள் வேறு என்றோ, தாம் கொள்ளும் பொருள்வேறு கொடுக்கும் பொருள் வேறு என்றோ மதிப்பு வேறுபாடு காட்டாமல் ஒப்ப மதித்து வாணிகம் செய்தலே பொருள்வாணிகமாவதுடன் அறவாணிகமும் ஆம் என்பது இதன் பொருளாகும். இதனைக் "கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது, கொடுப்பதூஉம் குறைபடாது, பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும், தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை" என்று பட்டினப் பாலை பாடும்.

இவ்வுணர்வு ஒருவர்க்கு வந்துவிட்டால் உருவாக்கத் தரத்திலோ பொருள் தரத்திலோ குறை நிகழ்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை.

கண்ணில் காட்டுவது ஒருபொருளாகவும், கட்டிவைப்பது ஒருபொருளாகவும் அங்கு மாறா.

அழுகுப் பொருளைக் கையில் தந்து அழுகல் பொருளைப் பையில் போடுதல் ஏற்படாது.

தரமான பொருளன்றித் தரங்குறைந்த பொருளை ஆங்குத் தாரார் என்னும் உறுதி, வாங்கும் வாடிக்கையாளர்க்கு உண்டாகிவிட்டால், எவராலும் அவர் வாடிக்கையைத் தடுத்துவிட முடியாத உறுதியைத் தந்துவிடும்.

ஒரே ஒரு முறை தரங்குறைந்த பொருளைத் தலையில் கட்டிவிட்டால் போதும், அது அவர் வாடிக்கையைக் கெடுப்பதுடன் நாலுபேர் வாடிக்கை கெடவும் துணையாகும்

"பொய்யிற்கும் ஏமாற்றுக்கும் என்ன தண்டனை" என்றார் ஒருவர்.

"அவரை எவரும் நம்பார்; அதுவே தண்டனை" என்றார் மற்றொருவர்.

ஆதலால், தரத்தைக் காப்பாற்ற நினைவார் இது முதல் தரம் அன்று, 'இரண்டாம் தரம்' என்று முத்திரை குத்தி அல்லது அடையாளம் செய்து தள்ளுபடி விலையில் விற்கின்றனர்.

'இது முதல் தரம்' 'இது இரண்டாம் தரம்' 'இது மூன்றாந்தரம்' என ஒரே பொருளைத் தரம் பிரித்துத் தனித்தனி விலையில் விற்கின்றனர். இதில் தரத்தைப் பற்றிய ஏமாற்று இல்லாமையால் குறையுடையது ஆகாதாம்.

திருக்குறள் பொருட்பாலில் பொருள் செயல் வகை என்பதோர் அதிகாரம் (76). அது, பொருள்தேடல், பொருள் சேர்த்தல், பொருள் ஈட்டல் என்பதாக இல்லாமல் 'பொருள் செயல் வகை' என்று அமைந்திருப்பது சிந்திக்கத் தக்கதாம். அதே அதிகாரக் குறள் ஒன்று "செய்க பொருளை" என்றே ஏவுகின்றது (9). இன்னொரு குறள் "ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றல்" என்கிறது (10). இவற்றால் வள்ளுவர் கொண்ட பொருளாக்கக் கருத்து வெளிப்பட விளங்கும்.

"செய்க பொருளை" என்பதன் வழியில் தலைநிற்கும் சப்பானிய நாடு உலக வல்லரசுகளையும் உரசிப் பார்க்கும் உயர்வில் நிற்றலும் உலகறி செய்தியேயாம்.

பொருளின் சிறப்பினைப் பலபட விரித்துக் கூறுகிறது இவ்வதிகாரம்.

"பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்"

என்பது தலைநின்ற குறளாகும். பொருளின் தலைமை நிலையை இது வெளிப்படுத்துவதும் ஆகும்.

"பொருள் என்பது அணையா விளக்கு" என்றும் அருமை யாகக் கூறுகிறார். ஆனால், இத்தகு அருமையும் பெருமையும் உடையது என்பதற்காக அப்பொருளை எப்படியும் தேடலாமா? கூடாது என்று தெளிவிக்கிறது திருக்குறள்.

"நாய் விற்று வந்த காசு குரைக்குமா?

வேப்பங்காய் விற்று வந்த காசு கசக்குமா?"

என்பவை கேள்விப் பழமொழிகள். காசு குரைக்காது தான்! கசக்காது தான்! ஏமாற்றி வஞ்சஞ் செய்து வயிற்றில் அடித்துத் தேடிய காசு, தன் 'பொன்' என்னும் பொருளை இழந்து, குற்றம் என்னும் பெயருக்கு உரியதேயாகிவிடும்.

செல்வம் சேர்த்தலை மட்டும் கூறாமல், சேர்க்கும் வழியும் நேர்வழியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது நேர்மைக்குறள் நெறி. ஆதலால்,

"அறனீனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்"

என்றும்,

"அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்"

என்றும் இப்பொருள் செயல் வகையிலேயே அறிவுறுத்தினார் *(4,5)*

உழைப்புத்திறன், அறிவுத்திறன், ஆக்கத்திறன், மூலப் பொருள் திறன் ஆகிய பலதிறனும் அறிந்தும், வஞ்சம் கலப்பு ஏமாற்று போலி என்னும் பல தீமைகளுள் எதுவும் இல்லாதும் வந்த பொருளே அறமும் தரும் இன்பமும் தரும் என்பது முதற்பாட்டு.

இரண்டாம் பாடல் 'பொருளாக்கம்' என்றே அமை கின்றது. அது பொருள் உருவாக்கம், பொருள் சேர்த்தல் என்னும் இருவகைக்கும் இயைந்து பொருந்தும் இரட்டுறல் (சிலேடை) அணி நயத்தில் அமைந்ததாகும்.

ஒரு பொருளாக்கம் அருளொடு கூடியதாகவும் அன் பொடும் கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாப் பொருளாக்கத்தைத் தொடுதலும்-மனத்தால் எண்ணலும் கூட-ஆகாது; தன்னை அது நெருங்காமல் தள்ளி விடுதல் வேண்டும் என்பது இரண்டாம் பாடற்பொருள்.

"பொருளாக்கம் பொருள்தேடும் கருவியே ஆயினும், எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கும் அருளியலுக்கு ஒத்ததாகவும் இருத்தல் வேண்டும். தன் உற்றார் உறவு அன்பு நட்பு வாடிக்கை என்னும் அன்பியலுக்குத் தக்கதாகவும் இருக்க வேண்டும்" என எச்சரிக்கிறார். இது பொருளியல் கொள்கையே கொள்கை யானவர் கொள்ளும் கொள்கையன்றாம். ஆதலால், வள்ளுவர் வாழ்வியல் அறம் பொருள் சேர்த்தலோடு, அப்பொருளைச் சேர்க்கும் நேரிய முறையில் சேர்க்கவும் வழிகாட்டுவதாம்.

எந்தக் குமுகாயத்தால் பொருள் ஈட்டப்பட்டதோ அந்தக் குமுகாயத்திற்கு அப்பொருள் ஒப்புரவு வகையால் கிடைக்கச் செய்வதே 'நற்செல்வம்' எனப்படும். அது ஊருணி நீர்போலவும், பழமரம் போலவும், மருந்து மரம் போலவும் பொதுநலப் பொருளாக விளங்கும் என்பார். அதற்கு மாறான செல்வம் 'நன்றியில் செல்வம்' என்பார். அப்பெயராலேயே ஓர் அதிகார மும் வகுத்தார் *(101)*. அவ்வதிகாரக் குறள் ஒன்றில் நல்வழியில் வாராச் செல்வத்தைக் 'களவில் போய் ஒழியும்' என்றே வருந்தி யுரைக்கிறார்.

"அன்பொரீஇத் தற்செற்று அறம்நோக்கா து ஈட்டிய
ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்"

என்பது அது (1009). அப்பொருள் அன்பற்றுத் தேடியது; உழைப்பவனும் துய்க்காது தன்னை அழித்துக் கொண்டு தேடியது; அறநெறி இது என்று எண்ணாதும் தேடியது; அப் பொருள் தேடியவனுக்கும் ஆகாமல் எவருக்கோ ஆகப்போகிறது என்று இரங்குகிறார். இங்கேயும் அன்பு அறம் ஆகிய வழி கடவாமல்தான் பொருளீட்டல் வேண்டும்என்றுகுறிப்பிடுவதை அறியலாம்.

நடுவு நிலை தவறாத உள்ளத்தனாக இருந்து அம்முறை மாறாத வகையிலே ஈட்டியவன் செல்வம் அவனுக்கே அன்றி அவன் வழிவழி வருவார்க்கும் அழியாப் பொருளாக இருந்து எவ்வெவ் வகைக்குப் பயன்பட வேண்டுமோ அவ்வவ் வகைக் கெல்லாம் பயன்படும் என நெறி காட்டுகிறார்.

"செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் சிதைவின்றி
எச்சத்திற்கு ஏமாப்பு உடைத்து" (112)

கெடுவழியால் வரும் பொருள் கூட நன்மை தருவதாக ஒருகால் தோன்றவும் கூடும். அப்படித் தோற்றம் தரினும் அது மெய்த்தோற்றம் ஆகாது. பிற்கேடு நேர்ந்தே தீரும். நன்மை என்று அது காட்டும் பொய்த் தோற்றத்திலே மயங்கி, அவ்வகையில் தேடுவதே வாழ்வாக்கிக் கொண்டால் 'பலநாள் திருடன் ஒருநாள் பிடிபடுவான்' என்பது போல் அகப்பட்டே தீர்வான். அப்பொழுது பழியும் இழிவும் ஆவதுடன் தேடியவை அழியவும் ஆகும். ஆதலால், அத்தகைய பொருளீட்டல் வழியையும், ஈட்டல் பொருளையும் அப்பொழுதே விட்டொழிப்பாயாக என்கிறார்.

"நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல்" (113)

வெஃகாமை என்பதோர் அதிகாரம். பிறர் பொருளை எவ்வெவ் வகைகளில் எல்லாம் கவர்ந்து கொள்ளலாம் என்று விரும்புவதே வெஃகுதல் ஆகும். அதில்,

"வேண்டற்க வெஃகியாம் ஆக்கம்"

என்கிறார்.

நேரிய நெஞ்சத்தை யுடையவர், 'எப்படியேனும் பொருளைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணிப் பழியுண்டாகும் செயலைச் செய்யமாட்டார்; பின்னே, பலர் முன்னே நாணி நிற்கும் நிலைமை உண்டாகுமே என்று அஞ்சிச் செயல்படுவார்" என்கிறார்:

"படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மை நாணு பவர்" (172)

தரங்குறைந்த பொருள் உருவாக்கத்தில் ஈடுபடுதல், தரமுள்ள பொருளுக்குப் போலிப் பொருளாக்கம் புரிதல், தரமுள்ள பொருளுடன் தரமிலாப் பொருளைக் கலந்துவிடுதல் என்பன வெல்லாம் என்ன? "படுபயன் வெஃகிப்பழிப்படுவ செய்தல் தானே! ஆதலால், அத்தன்மையில்லாரை 'அறவர்' என்றும் 'அறிவர்' என்றும் பாராட்டினார். அது,

"அறனறிந்து வெஃகா அறிவுடையார்"

என்பது (179). அவர்தம் அத்தன்மைகளே ஆக்கம் பலவற்றையும் தரும் என்றும் கூறினார்.

வெஃகாமை அறத்துப்பாலில் உள்ளது. பொருட்பாலில் உள்ள 'தெரிந்துசெயல்வகை' என்னும் அதிகாரத்தில்,

"ஆக்கம் கருதி முதலிழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடை யார்" (463)

என்கிறார்.

"கருதுவது ஆக்கம்; செய்வது முதலையும் இழந்து போகும் செயல்; இதனை அறிவுடையவர் செய்வாரா?" என்கிறார்.

நற்குடி இயல்பு பற்றிக் கூறுவது குடிமை. அதில்,

"குடிப்பிறந்தார் குன்றுவ செய்தல் இலர்"

என்றும் (954)

"சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார்"

என்றும் (956),

அடுத்து வரும் மானத்தில்,

"சீரினும் சீரல்ல செய்யாரே"

என்றும் (962) கூறுவன எண்ணத் தக்கனவாம்.

குன்றுவ (குறைந்தவை, குறையுடையவை) செய்யாமை,
சால்பில (தகுதிக் குறையுடையவை) செய்யாமை,
சீரினும் சீர் அல்ல (சிறப்பினும் சிறப்பானவற்றைச்)
செய்யாமை

என்பவை பண்பாட்டு வகைக்கு உரியவையாகச் சொல்லப் படுவன, எனினும், உருவாக்க வகைக்கும் உரியவையேயாம்.

இவ்வாறே,

"உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்" (596)

"உள்ளற்க உள்ளம் சிறுகுவ" (798)

"எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும் (470)

என்னும் அடிப்படைப் பண்பாட்டியல் குறிப்புகளும், பொருள் உருவாக்கத் தரக் கொள்கைக்குக் கொள்ளத் தக்கனவேயாம்.

ஆக்குபவை எல்லாம் உயர்தரத்ததாக இருக்க ஆக்கல்; ஆக்குவனவற்றில் தரங்குன்றியவற்றை ஆக்கவேண்டும் என்னும் சிறுகிய எண்ணமும் வாராது இருத்தல்; செய்தார்க்கும் செய் பொருளுக்கும், செயற்களத்திற்கும் இழிவுவாரா வகைப்பட்ட உயர்தர உருவாக்கத்தைப் புரிதல் என்பனவெல்லாம் கொள்ள வைக்கும் கொள்கை விளக்கங்கள் இவை எனக் கொள்ளல் புத்தம் புதிய பொலிவுப் பார்வை ஆகும்.

ஒப்புரவு நெஞ்சும் உயர்நோக்கும் மேம்பட்ட செயற்பாடும் உடைய தக்கோரை உலகம் ஒருபொழுதும் மறவாது. அவர்

களைக் காலம்காலமாகப் பாராட்டுதலைக் கடமையாகக் கொள்ளும் என்னும் முகத்தால்,

"நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்
பண்புபா ராட்டும் உலகு"

என்று உறுதி கூறுகிறார். (994)

இனிப்பொருள்களுக்குத் தரப் பெறும் அடைமொழி களைக் கொண்டேயும் அதன் தரம் அறிய வாய்ப்பு உண்டு. அவ்வகையில் ஆன்ற பொருள், உறுபொருள், எண்பொருள், ஒண்பொருள், செம்பொருள், நற்பொருள், நுண்பொருள், பெரும்பொருள், மெய்ப்பொருள், வான்பொருள் எனவருவன வற்றை எண்ணுக.

தரம் காண்டலில் 'அளவு' என்பது இன்றியமையாதது. அளவறிந்தார். அளவென்னும் ஆற்றல் புரிந்தார். அளவின்கண் நின்று ஒழுகுவார் என ஓரிடத்திலேயே தொடர்ந்து கூறுவார் (286-88)

அளக்குங்கோல், நீட்டியளக்குங்கோல் என்றும் (710, 796) சமன் செய்து சீர்தூக்குங்கோல் (118) என்றும் அளவைகளைக் குறிப்பிடுவார். சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோலை நயன்மை எனப்படும் நடுவு நிலைக்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சுட்டியமை இற்றை முறைமன்ற அடையாளத் தொடும் எண்ணிப் பார்த்து மகிழத்தக்கதாம்.

தங்கத்தின் மாற்றுக் காணற்கு 'உரைகல்' இருத்தலையும், உரையாணி இருத்தலையும் ஆணிப்பொன், ஆணிமுத்து என்னும் வழக்குண்மையையும் அறிவோம். வள்ளுவர் பொன்னை உரைகாணற்காம் கட்டளைக் கல்லை உரைக்கிறார். மாற்றுக் குறை நிறைகள் காணப்பட்டமை கட்டளைக் கல் கொண்டு தெளியலாம். ஆணிப்பொன் என்பதும் ஆணிமுத்து என்பதும் தரமிக்கவை என அரசு முத்திரை பெற்றவையாம். கட்டளைக் கல் குறிப்பால் அவற்றையும் நாம் கருதிக் கொள்ள இடமுள்ளதாம்.

பதடி என்பது பதர். மணியென்னும் உள்ளீடு இல்லாத நெல்லே பதராகும். ஆதலால் தவசத்தை உலர்த்தித் தூற்றித் தரப்படுத்திய செய்தி அறியலாம். கருக்காய் என்பதும் குறைதரம் சுட்டுவதே *(1306)* ‘காழில் கனி’ என்பது உயர்தரம் உரைப்பதாம் *(1191)*.

அந்நெல்லை வைக்கும் வகையில் வைத்துப் போற்றினர் என்பது ‘வைப்புழி’ என்பதால் விளங்கும் *(226)*. பொன்னைப் பொதிந்து வைத்தலும் புகலப்படுகின்றது *(155)*.

காப்பு, காவல், காத்தோம்பல், ஏமம், அரண் என்பவற்றாலும் ஈட்டலும் காத்தலும் என்பவற்றாலும் உருவாக்கமும் விளை வாக்கமும் கெடாவகையில் போற்றிய சீர்மையை அறியலாம். முன்னுறக் காத்தல், வருமுன்னர்க்காத்தல், எதிரதாக் காத்தல், ஆவதறிதல் என்பனவும் காவலே. தூய்மை, மாசின்மை, புரைதீர்ந்தது என்பவை தரமேம்படுகைச் சான்றுகளாம். "துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கி" என்பதில் துய்ப்பு, துப்பு, தூய்மை, வலிமை என்பன பலவும் அடங்கிக் கிடக்கும் அருமை வியப்புக்குரியதாம்.

மழை நீரின் சிறப்பை,

"வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று"

என்று அமிழ்தமாகக் கூறும் அருமையை உணர்ந்தால் நீரின் தரம் போற்றப்படும். சிறப்பு மதிக்கப்படும்.

"நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின்"

என்பதை உணர்ந்தால் மழைவளம் குறைவுறாது இருக்கவும், நிலத்தடி நீர் சுருங்காமல் இருக்கவும் மூலமாம் காடுகளை அழியாமல் காப்போம்! அழித்தவற்றுக்கு ஈடாக நட்டு வளர்ப்போம். அந்நிலையில், வள்ளுவர் கூறுமாறு,

"மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்
காடும் உடையது அரண்"

எனச் சிறந்து விளங்கும். நீரும் மாசின்றி மணி நீராகத் திகழ, மண்வளம் கொழிக்க, மலைவளம் சிறக்க, அணிநிழற் காட்டால் மழைவளம் சிறக்க நாடு நலங் கொழிக்கும். அந்நிலையில் "நாடென்ப நாடா வளத்தன" என்னும் நாட்டின் இலக்கணம் அமைந்த நாடே, தரமிக்க நாடாக உலகு பாராட்ட விளங்கும். இனித் தொழில் உறவு பற்றிக் காணலாம்.

3. திருக்குறளில் தொழில் உறவு

உறுதல் (அடைதல், பொருந்துதல்) என்பதன் வழியாக வந்த சொல் உறவு ஆகும். தொழில் உறவு மிக விரிவுடையதாகும்.

கல்வி நிலை, தொழிற் பயிற்சி நிலை, தொழில்நிலை, தொழில் மேலாண்மை நிலை, தொழிற் பயிற்று நிலை என்னும் ஐவகையில் தொழில் உறவு அமையும்.

மேலும் நிறுவன மேலாண்மைநிலை, அலுவல்நிலை, வாடிக்கையாளர் நிலை, வாணிகர் நிலை, பொதுமக்கள் நிலை என ஐவகை உறவாகவும் விரியும்.

இவ்வுறவுகள் யாவும் இனியவையாய் இயன்றால் அத் 'தொழிலகம்' இன்ப நிலைக்களம் ஆகிவிடும். இவற்றுள் ஓர் ஒன்று குறைபடினும் அவ்வளவால் துன்பமும் சிக்கலும் அமையவும் வளரவும் நேரும். உறவுக்கேடு ஒன்றிரண்டாய் விரியின் தொழில் முற்றாகக் கெடவும் வழியாம். ஆதலால், இப்பகுதிகளுள் எதுவும் விலக்கப் பெறாமல் போற்றப்பட்டு வருதல் தொழிற் சீர்மையாம்.

அன்பு என்பது ஓர் உயர்பண்பு. உள்ளத்தளவில் அமைந்த அன்பு உலகாக விரியும் பெருமையது. அது சேர்ந்த இடத்தையும் சேர்ந்தவரையும் பிரிவறியாப் பெருநிலைக்கு ஆளாக்குவது. அதனால் அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்றார் திருவள்ளுவர். அவ் அன்பர் இயல்பை "என்பும் உரியர் பிறர்க்கு" என்றும் உரைத்தார். அவ் அன்பே ஆர்வத்தைத் தரும் எனவும் அதுவே அகலா நட்பை - உறவை - ஆக்கும் எனவும் அவர் உரைத்தார்.

"அன்பீனும் ஆர்வ முடைமை அதுவீனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு"

என்பது அது.

அன்பு உடையவர் ஒத்தது அறிவார். ஒத்தது அறிதல் என்பது தமக்கு ஒத்தது எதுவோ அதுவே பிறர்க்கும் ஒத்தது என உணர்ந்தும் சொல்லியும் செய்தும் ஒருவரோடு ஒருவராய் வாழும் நிலை ஆகும்.

பிறர் சொல்லும் இனிய சொல் நமக்கு உவப்பாக உள்ளது. அவர் சொல்லும் வன்சொல் கேட்கப் பொறுக்காததாகவும் மாறாத வடுவாகவும் உள்ளது. அவ்வாறு இருத்தலை அறிபவன் பிறரிடம் வன்சொல் கூறுவது என்ன தன்மையோ என்கிறார் வள்ளுவர்.

"இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது" (99)

இன்னும் இன்னா செய்யாமை அதிகாரத்தில் இதனை நன்கு விளக்கிக் கூறுகிறார்.

"தீமையானது என்று நீ உணர்ந்ததை, நீ பிறனுக்குச் செய்யலாமா?" என்றும்,

"தனக்குத் தீமையானது என்பதை அறிபவன் பிறர்க்கு எப்படித் தான் தீமை செய்கின்றானோ" என்றும் கூறுகிறார்.

"இன்னா எனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னாமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்" (316)

"தன்னுயிர்க்கு இன்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க்கு இன்னா செயல்" (318)

என்பவை அவை.

நினைவு, சொல், செயல் என்னும் மூன்றும் ஒத்துச் செல்வான் ஒருவன் உளனாயின் அவன். அவன் வாழும் பரப்பும் சூழலும் கடந்து, உலகோர் உள்ளத்தில் எல்லாம் உறைபவனாகத் திகழ முடியும் என்கிறார். அது,

"உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்"
என்பது.

அவன் உலகோர் நெஞ்சில் இருப்பவன் மட்டும் அல்லன். அவன் நினைப்பவற்றை எல்லாம் உலகம் ஏற்றுக்கொண்டு அவன் சொல்வழியில் செல்லும் என்றும் கூறுகிறார்.

"விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்"

என்பது அது.

சொல்வானும் கேட்பானும் ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் நிரந்த நிலையில் இருத்தல், சொல்வான் இனிது சொல்லுதல், சொல்லும் வகையால் சொல்லுதல் என்பவற்றைக் கொண்டால் உலகம் ஏற்று உவப்புடன் அதனை முடிக்கும் என்பது இதன் விளக்கமாம்.

ஓர் ஆசிரியர் சினத்தால் ஒரு மாணவனைப் பள்ளியை விட்டு வெளியேறச் சொன்னார்.

நான் பணம் கட்டிப் படிக்கிறேன்; உங்கள் வகுப்புக்குப் பின்னரும் வகுப்பு உண்டு. அவ்வகுப்பில் நான் படிக்கவேண்டும். உங்கள் வகுப்பை விட்டு வேண்டுமானால் வெளியே போய் விடுகிறேன். பள்ளியை விட்டுப் போக மாட்டேன் என்றான் மாணவன்.

நீ மாணவன் போல் நடந்து கொள்ளவில்லை என்றார் ஆசிரியர் நீங்கள் எப்பொழுது ஆசிரியர் போல் நடந்து கொள்ளவில்லையோ, அப்பொழுது நான் மாணவன்போல் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்றான் மாணவன்.

அந்நிலையில் இன்னோர் ஆசிரியர் அம்மாணவனிடம்,

"நீ அவர் சொல்லியபடி நட"

என்றார். அவன், பள்ளியை விட்டுப் போக நடந்தான்.

அவ்வளவில் சினந்து வெளியேறச் சொன்ன ஆசிரியர் அவனைக் கூப்பிட்டு, "நான் சொன்ன போது மறுத்தாய்; இவர் சொன்னவுடன் கேட்டுக் கொண்டாயே" என்றார்.

அம் மாணவன் அவர் என் பெற்றோரினும் என்மேல் அக்கறை கொண்ட ஆசிரியர்; அவர் 'வெளியே போ' என்று சொல்லாமல் 'கிணற்றில் விழு' என்றாலும் விழுவேன். ஏனெனில், அதனால் எனக்கு நன்மை கருதியே சொல்கிறார் என்று நம்பிக்கை உண்டு என்றான்.

இந்நிகழ்ச்சி மெய்யாக நிகழ்ந்ததே! இதனை உணர்ந்தால் இதனுள்ளாக இழையோடும் உண்மைகள் எளிதில் விளக்க மாகும்.

அதிகாரத்திலும் அன்பும், வன் சொல்லினும் இன்சொல் லும், மிகுந்த ஆற்றல் உடையவை என்பது உள்ளங்கைத் தேங்காயாய் வெள்ளென விளங்கும்.

சுற்றந்தழால் என்பதோர் அதிகாரம். அது சுற்றத்தினரைத் தழுவிக் கொள்ளுதல் என்னும் பொருளதாம். அது, தொழில் சுற்றத்தார்க்கும் அலுவல் சுற்றத்தார்க்கும் பொருந்தியதே ஆகும்.

ஒருவன், ஒன்றன் தலைமையைப் பெற்றிருந்தால் அவன் அப்பேற்றைப் பெற்ற பயன், அவன் தலைமைக்கு உட்பட்ட சுற்றத்தார் அனைவரும் அவனைச் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் இருக்கும் வகையில் வேறுபாடற்ற ஒருநிலையில் விளங்குவதேயாகும் என்கிறார் திருவள்ளுவர். அது,

"சுற்றத்தால் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்"

என்பது. விருப்பம் நீங்காத சுற்றம் அப்படிச் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்றால், எவ்வகையாலும் நீங்காத நன்மைகள் எல்லாம் உண்டாம் என்கிறார்.

சுற்றத்தால் சூழ இருப்பவனுக்கு இன்றியமையாத் தன்மை கள் இரண்டனையும் வகுத்துக் கூறுகிறார் வள்ளுவர். அவை, அளவளாவுதல், வரிசை அறிதல் என்பன.

தரமேம்பாட்டுக்கு 'அளவு' கட்டாயத் தேவை. அதுபோல் உறவு மேம்பாட்டுக்கு 'அளவளாவுதல்' கட்டாயத் தேவை.

அளவளாவிக் கலந்து உரையாடும் வழக்கத்தை ஒருவர் கொண்டால் பெரும்பாலான சிக்கல்கள் தலைகாட்டவே காட்டா. உள்ள இறுக்கமும், தனித்து நிற்கும் ஒதுக்கமும், காரணமின்றித் தோன்றும் சினமும், சிலச்சில கரவுகளுமே உயிரன்ன உரிமை உறவுகளையும் கெடுத்து விடுகின்றன.

அளவளாவுதல் மேலையரால் மிக உயர்வாகப் போற்றப் படுகின்றது. அலுவலகத்தில் இருக்கும் போதுதான், அலுவலர்; தொழிலில் இருக்கும் போதுதான், தொழிலர்; மற்றைப் பொழுது களில் தோழர், தொண்டர், ஒத்த ஆட்டக்காரர், உழுவலன்பர் என்னும் நிலையர்.

ஒருவர் அலுவலர் என்றால் எப்பொழுதும் எவரிடமுமா அவ்வலுவலர்? மனைவி, மக்கள், பெற்றோர், உற்றார் உறவினர் நட்பர் அன்பர் என்பார் முன்னரும் அதே அலுவலர்தாமா?

நிலைக்குத் தக மாறி நேயம் செலுத்தவல்லாரே, நிலையில் உயர்ந்து விளங்குபவர் ஆவார்.

அளவளாவுதலில் ஒத்த நிலையராக இருப்பவர், வரிசையறிதலில் மிகவிழிப்பாக இருத்தல் வேண்டும்.

சிறந்த மூளையர், கடிய உழைப்பர், காலந்தவறாதவர், கடமையே கண்ணானவர் என்பாரையும்; பொறுப்பிலார், விருப்பிலார், சோம்பர், முரணர் என்பாரையும் ஒத்த இயல்பராக எண்ணியும் நடத்தியும் தகுதியறியாதும் தரமும் திறமும் போற்றாதும் தலைமை இருக்குமானால், "இங்கே உழைப்பார்க்கும் கடன் கழிப்பார்க்கும் வேறுபாடு இல்லை; ஆதலால், நாம் பொறுப்பாக உழைத்து என்னபயன் கண்டோம்;" என்று எண்ணி உழைத்தவரும் உழையாமல் ஒழிதற்கே இடமாகிவிடும்.

ஆதலால், வரிசையறிதலும், பாராட்டலும், பரிசு வழங்குதலும் இன்றியமையாதவையாம். எனவே,

> 'பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
> அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்"

என்கிறார்.

அந்நாள் ஆட்சித் தலைமையர் அளவளாவுதல், வரிசை யறிதல் என்பவற்றைக் கண்ணாகக் கருதினர் என்பது புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றால் நன்கு விளங்கு கின்றன.

வேந்தர் நிலையில் செம்மாந்து நின்றாரும் அளவளா வுதலில் தலை நின்றனர் என்பது 'பெருஞ்சோற்று உடனிலை' என்னும் புறத்துறையால் புலப்படும். படைவீரர் ஒவ்வொரு வர்க்கும் தாமே முன்னின்று படைப்பதுடன், தாமே படைத்தும் தழுவி இன்புற்றும் பாராட்டியும் செய்த பெருநிகழ்ச்சியே பெருஞ் சோற்று உடனிலையாகும். அவ்வகையில் பாராட்டுப் பெற்ற படைஞர், தம் வேந்தரின் நன்றிக் கடனாகத் தம் அரிய உயிரையும் படையலிடும் நெறியைக் கொண்டமை ஆங்காங்கு அறியக் கிடக்கின்றன. இதனால் உள்ளொத்த உறவுக்கு அள வளாவுதல் கட்டாயம் வேண்டும் என்பதாலேயே,

"அளவளாவு இல்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்
கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று"

என்றார் வள்ளுவர்.

கரை இல்லாக் குளத்திற்கு நீர் வந்து என்ன, வராது போயின் என்ன? நீர்தான் நில்லாதே! அளவளாவுதல் இல்லா னிடமும் எவரும் நில்லார் என்பதைக் குறித்தார்.

சங்கப் புலவர் ஒருவர் வேந்தன் ஒருவனை நோக்கி,

"வரிசை அறிதலோ அரிதே! அது நன்கு அறிந்தனை என்றால் புலமையாளிகளிடத்தில் பொதுப் பார்வை பார்த்தலை விட்டொழி என்றார். புலமை திறமை என்பவற்றை மதிப்பீடு செய்யுங்கால் அவரவர் நிலைமை மதிப்பிடப்பட்டுச் சிறப்பித் தல் வேண்டுமேயன்றி, அனைவரையும் ஒத்த பொதுப் பார்வை யால் பார்த்தல் ஆகாது. அப்படி இருந்தால் தேர்வு எதற்கு? மதிப்பெண் எதற்கு? தேர்ச்சி எதற்கு? போட்டிகள் எதற்கு? விருதுகளும் வெற்றிப்பாடுகளும் எதற்கெனப் போகிவிடும்!

பொதுமாந்த நேயம் வேறு; புலமைத் தரமும் திறமும் வேறு எனப் பிரித்து நோக்கும் நோக்கு வேண்டும் என்பதாம்.

பொது வாழ்வில், 'கண்ணோட்டம்' என்பதொரு தன்மை இல்லாமல் கடனாற்றல் கூடாது. இல்லாமல் கடனாற்றின் எண்ணாத விளைவுகளெல்லாம் உண்டாதல் உண்டு.

கைத்தவறு நிகழலாம்; காலத் தாழ்வு நேரலாம்; எதிர் பாராச் சிக்கல் உண்டாகலாம்; குடும்பத் தொல்லை உள்ளே அரிப்பாக இருக்கலாம்; மனங்கலந்து பேசும் இயல்பில்லாத வராய், தம்மொடுக்க முடையவராய், பிறரொருவரால் தூண்டப் பட்டவராய், சிறுசினத்தராய் ஒருவர் இருக்கலாம். உலகம் இத்தகையவர்களை இல்லாமல் இல்லையே! நம்மொடும் இத்தகை யவர் இல்லாமல் இருப்பர் எனச் சொல்லவும் இயலாதே! இந்நிலையில் அவரவர் நிலைக்கு உருகியும் அமைந்தும் கண்ணோட்டத்தோடு-தாட்சணியத்தோடு-நடந்து கொள்ளல் தலைமைக்குத் தனிச்சிறப்பாகும். அதனால் "கண்ணோட்டம் என்னும் கழிபெருங் காரிகை" என்று பாராட்டுகிறார். "கண்ணோட்டம் இல்லவர் கண்ணிலவர்" என்று நொந்து கூறுகிறார். கண்ணோடு இருந்தும் கண்ணோட்டம் இல்லாதவர், மண்ணோடு இருந்து நகராத மரத்திற்கு ஒப்பானவர் எனப் பழிக்கிறார். ஆனால், இக் கண்ணோட்டத்தால் தொழிலுக்கோ துறைக்கோ குறை வருமாறு ஆகி விடக் கூடாது என்றும் எச்சரிக்கிறார். ஆதலால்,

> "கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்கு
> உரிமை உடைத்திவ் வுலகு"

என்கிறார். கருமம் சிதையாமல் என்றதைக் கருதுக.

உறவு, நட்பு, அன்பு, நன்றியறிதல் என்னும் பற்றுமை காரணமாகத் தகுதியில்லாத ஒருவர்க்குத் தகுதியாம் பதவியோ பொறுப்போ தலைமையோ கண்காணிப்போ மேலாண்மையோ தந்துவிடுதல் ஆகாது. அவ்வாறு தந்து விடின், அதுவே அறிவறியாத் தீமைகளுக் கெல்லாம் இடமாகிவிடும் என்றும் திருவள்ளுவர் எச்சரிக்கிறார். இவ்வெச்சரிப்பைப் போற்றாமை யால் பற்று, பாசம் எனக் கொண்டு எத்தனை எத்தனை பெரிய நிறுவனங்களும் தொழிலகங்களும் அமைப்புகளும் கட்சிகளும் பாழ்பட்டுள்ளன என்றும் பாழ்பட்டு வருகின்றன என்றும்

அறிவார் இதனை எளிமையாகக் கொள்ளமாட்டார். தான் வளர்த்த கள்ளியே எனினும் அழிக்க விரும்பாமையைச் சங்கப் பாடல் தெரிவிக்கும். அவ்வாறாகவும் அரும்பாடுபட்டுக் காலம் காலமாகப் பலரும் வளர்த்த ஒன்றைச் சுருங்கிய பற்று பாசங்களால் கெடுத்தல் இரங்கத் தக்கதாம்.

"காதன்மை கந்தா அறிவறியார்த் தேறுதல்
பேதைமை எல்லாம் தரும்" (507)

காதன்மை - பற்றுதல் தன்மை ; கந்து - காரணம்.

இன்னுமோர் எச்சரிக்கையையும் தருகிறார். அது நம்பக் கூடியவர் தாமா என்று ஆராயாமல் ஒருவரை நம்பிவிடுவதும், நம்பத்தக்கவர் இவர் என்று ஆராய்ந்து தெளிந்தவர்மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் ஒழிவதும் ஆகிய இவை இரண்டுமே நீங்காத் தீமை தருவனவாம் என்கிறார்.

"தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்
தீரா இடும்பை தரும்"

என்பது அது. பின்னே உண்டாகும் உறவுக்கேட்டை ஒழித்தற்குத் தரப்பட்ட முன்னெச்சரிக்கை ஈதாம். இவை தெரிந்து தெளிதல் சார்ந்த செய்திகள்.

இனித் 'தெரிந்து வினையாடல்' செய்திகள் சிலவும் உறவு நிலை சிறக்க உதவுவனவாம்.

இச்செயலை இத்தன்மையால் இவன் நிறைவேற்றுவான் என்று தெளிவு செய்து அச்செயலை அவன் பொறுப்பில் விடுதல் வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

ஒருவன் பலரும் அறிந்த புகழாளனாகவும் பாராட்டும் இயல்பினனாகவும் இருக்கலாம். ஆயினும் அவன் அறிவறிந்த செயல் திறமையோ, குறைவற முடிக்கும் உறுதியோ உடைய வனாக இருக்கமாட்டான். அவன் புகழ்நிலை கருதிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல் ஆகாது என்றும் கூறுகிறார்.

"இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்" (517)

"அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற்கு அல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென் றேவற்பாற் றன்று" (515)

என்பவை அவை.

ஒரு செயலைச் செய்தலில் வல்லான் ஒருவன்; அவனினும் செயல் திறம் மிக்கான் இன்னொருவன்; இத்திறமிக்கார் ஒரு நிறுவத்தின் வைப்பு நிதியம் அனையவர். இவர்கள் நெருக்கமும் அளவளாவலும் அத்திறத்தைக் 'கல்விக்குஇருவர்' என்பதுபோல் மேலும் மேலும் கவின்பெறச் செய்யும். ஆனால் அவர்கள் தம்முள் வேறுபட்டு நிற்றலோ, தலைமையோடு ஒத்தும் ஒவ்வாதும் நிற்றலோ அந்நிறுவன வளமாகவும் வாய்ப்பாகவும் அமையாமல் ஒழியும். ஆதலால், தலைமை விழிப்பாக இருந்து செயலாற்ற வேண்டும் என்கிறார்.

"வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மைவே றாக
நினைப்பானை நீங்கும் திரு" (519)

என்பது அது.

ஒவ்வொரு நாளும் தொழில் செய்வாரைக் கண்காணித் தலும் அவர்கட்கு வேண்டுவனவற்றைத் தாமே கருதிப் பார்த்துச் செய்தலும், எப்பொழுதெனினும் காணுதற்கு எளிய வாய்ப்பும், எதனைக் கூறுதற்கும் திறந்த செவியும் உடையவராகத் தலைமை இருப்பின் அவர்கள் மனங்கோணாது செயலாற்றுவர். அவர்கள் மனக்கோணல்கொண்டால் அக்கோணல், உலகின் கோணலாய் அமையும் என்றும் தெரிந்து வினையாட ஏவுகிறார்.

"நாடோறும் நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்
கோடாமை கோடா துலகு" (520)

இதில் மன்னன் என்பதைத் தலைவன் எனக் கொள்ளலாமே!

தலைமைக்குரிய தகவில் எல்லாம் தகவானது தம்குற்றம் இல்லாமல் இருத்தல், இருப்பதை உள்ளகம் அறியின் வெளி யகமும் அறியும் என உணர்தல்; தலைமை குற்றம், அத் தலைமைப்பதவியோடு எண்ணப்படின், அத்தலைமை உயர்வு மலைபோன்றது எனினும் தலையின் இழிந்த மயிரெனக்

கொள்ளப்படுதல்; தலைமையிடம் உள்ளகுறை தொழிலரிடம் இருப்பினும் கூட அவர்களும் அத்தலைமைக்கு அக்குணம் ஆகாது என்று பழித்தல் என்பனவெல்லாம் வள்ளுவரால் எண்ணப்படுகின்றன.

அதனால்,

"தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம் காண்கிற்பின்
என்குற்றம் ஆகும் இறைக்கு" (436)

என்றும்,

"எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும் தம்மோடு
கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு" (470

என்றும் குறித்தார்.

தனிவாழ்வில் சிக்கனம் நன்றே; ஆனால் கருமித்தனம் ஆகவே ஆகாது. அது குடும்பவாழ்விலேயும் வெறுப்பையே தரும்; அது பொது வாழ்வில் இருப்பின், வெளிப்படத் தூற்றவேபடும். ஆதலால், அத்தன்மையை அகற்றல் அல்லது இல்லாது இருத்தல் வேண்டும்.

மானம், போற்றத்தக்கதுதான்: ஆனால் குடிமானம் காக்கத் தன்மானத் துறப்பும் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது வள்ளுவம். அஃது இல்லாமையால் எத்தனையோ குடிகள் கெட்டுள்ளன, கெட்டு வருகின்றன. அந்த மானத்தைப் போற்றுவார், "தாம் போற்றும் மானம் பிறருக்கும் உரியதே; தமக்குமட்டும் உரியது ஆகாது" என்று கருதவேண்டும். அவ்வாறு கருதாமல் தமக்கே உரியதாகக் கருதும் மானம் மாண்பு இறந்த மானம் ஆகும்; அதுவும் தலைமைக்குக் கேடாம்.

மகிழ்வு கொள்ளலிலும் அளவு உண்டு; முறையுண்டு; வகையுண்டு. சிலமகிழ்வுகள் பிறருக்கு அருவறுப்பானவை. அவற்றைத் தலைமை கொண்டிருத்தல் கூடவே கூடாது.

மணிபிடித்து முற்றிய கதிர் தலைதாழும்; பதவி உயர்வு வரவரப் பண்புநலமும் சிறக்க வேண்டும்; பணிவிலாப் பண்பு பண்பாகாது; பணிவிலாப் பணியும் பணியாகாது. ஆதலால்

தலைமையர் தம்மை வியந்து செருக்குதலும் தருக்குதலும் ஆகா. நேருக்கு நேர் பழிக்கப் படாவிடினும் நாளாவழியில் 'தலைக் கனம்' 'மண்டைக்கனம்' என்னும் பழிப்புக்கே ஆளாக்கும்.

தனக்குள்ள தனிவிருப்பு வெறுப்புகளைத் தலைமை பிறர் அறியக் காட்டிக் கொள்ளல் ஆகாது. காட்டிக் கொண்டால் அதனாலேயே அழிவு ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. அதனைக் கட்டிக் காத்தால் கெட்டுப்போதல் இல்லை.

-இன்னவற்றை யெல்லாம் தொழில் தலைமையர்க்கு எடுத்துக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்:

இவறலும் மாண்பிறந்த மானமும் மாணா
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு (432)

"வியவற்க எஞ்ஞான்றும் தன்னை நயவற்க
நன்றி பயவா வினை" (439)

"காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்
ஏதில ஏதிலார் நூல்" (440)

நல்ல அறிவுக் கூர்ப்பு; செயல் திறமை; கட்டுத்திட்டம்; ஒழுக்க மேம்பாடு இவ்வெல்லாவற்றையும் உடையவராக இருப்பினும் அவர் தாம் தனிமரமாக நிற்றல் ஆகாது. தக்கவர் சிலரைத் தெரிந்து தேர்ந்து ஒட்டுறவாக இருத்தல் வேண்டும். நல்ல கருத்தே எனினும் நான்குபேர் அறிய அவர்கள் கருத்தும் இணைய எடுக்கும் முடிவாகவே இருப்பின் ஆங்குப் பொதுவுறவு திகழும். அவரவர்க்கும் ஒப்பும் கருத்தாகக் கொண்டு ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்ற உதவும். அதனால்,

"முதலிலார்க்கு ஊதியம் இல்லை மதலையாம்
சார்பிலார்க்கு இல்லை நிலை" (449)

என்றும்,

"தக்கார் இனத்தனாய்த் தானொழுக வல்லானைச்
செற்றார் செயக்கிடந்த தில்" (446)

என்றும் கூறினார்.

சார்பும் கொண்டு, தக்காரும் அமைந்து, செயல்படும் வகையையும் வள்ளுவர் தெளிவிக்கிறார்:

"அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல்" (461)

"தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்கு
அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்" (462)

என்பவை அவை.

ஆகும் செலவு, வரும் வரவு, தொடர்ந்து வாய்க்கும் ஆக்கம் என்பவற்றையெல்லாம் எண்ணிச் செய்ய வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு எண்ணுதலும் அவற்றில் பழுத்த திறமும் பட்டறிவும் வாய்ந்தவர்களோடு எண்ணவேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

சிலர் திறமாக எண்ணுவர்; தாமே எண்ணுவதுடன் தக்காரைக் கலந்து அவர்களோடும் எண்ணுவர்; எனினும் என்ன! அதன்படி திறமாகச் செய்து முடிக்க மாட்டார். அத்தகையர் தலைமை பெருமைதாராது என்றும் சுட்டுகிறார்.

"முறைப்படச் சூழ்ந்தும் முடிவிலவே செய்வர்
திறப்பாடு இலாஅ தவர்" (640)

என்பது அது.

தலைமைக்குக் கண்டிக்கவும் தண்டிக்கவும் நேரும் பொறுப்புகளும் உண்டே. அந்நிலைகளில் எப்படி நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தக்க வகையில் ஆராய்தல்; ஒருசார்பில்லா நடுவு நிலையில் இருந்து நடவடிக்கை எடுத்தல் ஆகியவை வேண்டும் (561)

தண்டிக்க வேண்டும் நிலையிலும் பெரிதாகக் காட்டிச் சிறிதாகத் தண்டனை இருக்குமாறு செய்தல் வேண்டும் (562)

பொறுத்துக் கொள்ளும் நிலைமையைப் போற்றினால், பின்விளைவு தீதாம் என்னும் நிலைமை உண்டாகு மானால் தான் தண்டித்தலைக் கொள்ளலாம் (579)

கடுஞ்சொல்லோ, அளவுக்கு மிஞ்சிய தண்டனையோ தலைமைப் பெருமையைத் தகர்க்கும் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார். (566)

தொழிலாளர் உறவு, தலைமைத் தகுதி, என்பவற்றைக் கண்ட நாம் பொதுமக்களுக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள உறவை யும் எண்ணுதல் வேண்டும்.

பொதுமக்கள் அல்லது வாடிக்கையாளர் என்பார் நம்மால் மதிக்கப்பட வேண்டியவர். அவர் வாடிக்கையே நம் தொழிலும் உருவாக்கமும் வாணிகமும் ஆம். ஆதலால், அவரை நிறைவு செய்யாமல் நம் தொழில் வாழ்வு நிறைவு வாழ்வோ வெற்றி வாழ்வோ ஆகாது. அதனால் அவர் உள்ளக் கிடக்கை அறிந்து, அவர் உவப்புறும் வகையில் நம் செயற்பாடுகள் இருத்தல் வேண்டும். அதற்கெனப் போலிமை வேண்டுவதில்லை. வாய்மை விளங்க வேண்டும்.

'கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிதல்' வேண்டும் என்பதைத் தனிச் சிறப்பியல் கலையாக வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். அதனையும் தனி வாழ்வுக் கெனவும் பொதுவாழ்வுக் கெனவும் இரண்டாகப் பகுத்து வைக்கிறார். பொருட்பாலில் உள்ள குறிப்பறிதல் பொதுப் பார்வைக்குரியது. இன்பத்துப்பாலில் உள்ள குறிப்பறிதல் குடும்பப் பார்வைக்குரியது. குறிப்புணர்ந்து கடனாற்றும் வன்மை எவர்க்கு உண்டோ, அவர்க்கு வெற்றியும் புகழும் கட்டாயம் உண்டு. அவர் திறமே தெய்வத்திறம் என்றும் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

வாடிக்கையாளரைப் பற்றிக் காந்தியடிகள் கூறும் கருத்தைக் கருதலாம். "வாடிக்கையாளர் என்பவர் நம் இடத்திற்கு வரும் முதன்மையான ஒருவர். அவர், நம்மை நம்பியில்லை; நாம், அவரை நம்பியுள்ளோம். நம் வேலையில் அவர் குறுக்கிட

வில்லை; நம் வேலைக்கு மூலமானவர்; அவர் நம் வணிகத்திற்கு அயலார் அல்லர்; அவர் அதன் உறுப்பு; அவருக்குச் சேவை செய்வதன் மூலம் நாம் அவருக்கு உதவி செய்யவில்லை; சேவை செய்ய நமக்கொரு வாய்ப்பை அளித்ததன்மூலம் அவர் நமக்கு உதவி செய்கிறார்" என்று கூறுகிறார்.

வள்ளல் அழகப்பர் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றிருந்தார். விளையாட்டுப் பொருள்கள் விற்பனையகம் ஒன்றில் புகுந்து, பூப்பந்தாட்ட மட்டை ஒன்றை வாங்கினார். அதனை மறுநாள் ஆட்டத்திற்கு எடுத்தபோது கீறல் இருப்பதை அறிந்தார். அதனால் அக்கடைக்குச் சென்று அதனை மாற்றி தரக் கேட்டார்.

கடை உரிமையாளர் தம் குறையைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று மன்றாடினார். அலுவல் ஊழியரை அழைத்துச் சரியாகப் பாராமல் தந்ததால் ஒரு பெருமகனார்க்கு எவ்வளவு வீண் தொல்லையைத் தந்துவிட்டாய் என்று கூறினார். "அவர் குறையில்லை; நான் பார்த்து வாங்கத் தவறிவிட்டேன்" என்றார் அழகப்பர்.

"இல்லை! இல்லை! நீங்கள் பார்த்து வாங்க வேண்டும் என்ற நிலை எங்கள் நிறுவனத்திற்கு ஆகாது. நாங்கள்தாம் பார்த்து அதை வாங்கியிருக்க வேண்டும்; பார்த்துத் தந்திருக்கவும் வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் எங்கள் பொறுப்புப் பொறுப் பாகாது; தங்களைப் போன்ற பெருமக்கள் வாடிக்கையை இழக்கவேநேரும்" என்று தங்கள் வணிக நிலையக் குறையாகவே கூறினார். தங்கள் தவற்றுக்குத் தண்டனையாக, ஆங்கு வந்து சென்றதற்காம் வண்டிச் செலவு தருதல் தங்கள் பொறுப்பே என்று முனைந்தார். அவர்கள் வணிகச் சீர்மை அழகப்பரைத் தீரா வாடிக்கையர் ஆக்கி விட்டதல்லவா!

புதியவராக ஒருவர் வருகிறார் என்றால் அவரை விருந்தர் என்பது நம் பழைய வழக்கம். விருந்தரை வயப்படுத்த வல்ல கருவியாக இருப்பதில் தலையாயது புன்முறுவல். பூ செய்யாத நறுமையையும் புன்முறுவல் செய்துவிடும். முகமலர்ந்து இன் சொல் கூறும் எவரும் தம்மைக் காணவருவாரை வயப்படுத்தி என்றும் தம்மவராக்கிக் கொள்வார். அது பொதுவாக நலம் சேர்ப்பதினும் வாணிகத்தில் நலம் சேர்க்கும் வகை பெரிதாம்.

திருவள்ளுவர் முகமலர்ந்து இன்சொல் கூறுவது அக மலர்ந்து விருந்தோம்புதலினும் சிறந்ததாகக் கூறுவார். (92)

'நகுதல்' என்னும் நற்பண்பை ஒருவர் கொள்ளா திருந்தால், அவர் பகலிலேயே இருள்மண்டிய இரவில் இருப்பவராவார் என்கிறார். (999)

நகுதல் இல்லாமையுடன் சினமும் அவரிடத்திருந்தால் வேறு கேடு வேண்டியதில்லை. நகையும் உவகையும் கொல்லும் பகை சினம் என்பது வள்ளுவர் முடிவு (304)

'டெட்மார்' என்பதோர் வெப்பு ஆடைக் (உல்லன்) கடை அதில் ஒருவர் நுழைந்தார். அவர் அக்கடைக்குப் பதினைந்து தாலர் பாக்கிதர வேண்டியிருந்தது. அதற்குப் பல கடிதங்கள் எழுதியும் 'தரவேண்டியதே இல்லை' என மறுத்துவிட்டார். 'பாக்கி தரவேண்டிய தில்லை' என்றும் 'வாடிக்கை இனி வைக்கப் போவதில்லை' என்றும் உறுதியாகக் கூறவே வந்தார்.

அவர் சொல்வது தவறு என்று புரிந்தும், பொறுமையாக இருந்தார் டெட்மார். கூறுவதை எல்லாம் நன்கு கேட்டார். இதனைச் சொல்ல வந்ததற்கு நன்றி கூறினார். "எங்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கானவர் கணக்கு தங்களுக்குத் தங்கள் கணக்கு மட்டுமே. ஆதலால், தாங்கள் சொல்வதே சரியாக இருக்கும்" என்றார். "நீங்கள் தரமான பொருள்கள் வாங்கத் தக்க கடைகள் இவை" எனவும் பரிந்துரைத்தார். வெகுண்டு வந்தவர் இறங்கி னார்; குளிர்ந்தார்; அதற்குமுன் தராத அளவுக்குப் பெரிய அளவு ஆணைதந்தார். பின்னர் வீட்டுக்குச் சென்று தற்செயலாகக் கணக்கைப் பார்க்கப் பாக்கி இருப்பு கண்ணிற்பட்டது. அதனை மறையாமல் கூறி நன்றிபாராட்டினார். தாம் பெற்ற பிள்ளைக்கு 'டெட்மார்' என்றுபெயரிடும் அளவுக்கு நட்பு விரிந்தது. பின்னே வாடிக்கை பற்றிச் சொல்லவேண்டிய தில்லையே! வாழ்க்கை யில் வெற்றி (165-6).

நிறைவாக வள்ளுவ வழித் தலைவி வாழ்த்தும் வாழ்த்தினைக் கூறி மகிழலாம்.

எடுத்த செயலை இனிதின் முடித்து வெற்றியைத் தருவானாக வேந்தன். அதனால், தலைவன் மனைக்குத் திரும்பி, இன்று மாலைப் பொழுதிலே கூடி யாம் விருந்து கொண்டாடி மகிழ்வோமாக!

"வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன்; மனைகலந்து
மாலை அயர்கம் விருந்து" (1268)

—
ரு
—

DR. T. P. A. ... MADURAI-625 021. MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY

தலைமை நிலையம் :

154, டி. டி. கே. சாலை, ஆள்வார்பேட்டை.

சென்னை - 13.

கிளை நிலையங்கள் :

79, பிரகாசம் சாலை (பிராடுவே),

சென்னை - 108.

திருநெல்வேலி-6. மதுரை-1.

கோயமுத்தூர்-1. கும்பகோணம்-1.

திருச்சிராப்பள்ளி-1. சேலம்-2.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-108.